

Kyyhkynen

Kyyhkynen kesätemtti

10 muutosta kirkossa

EU-vaalit

Hare spirre, hare rama

PÄÄTOIMITTAJA KIRJOITTA A

Samuli Suonpää

»Mikäpä riivatun pelastaisi», kysyi Torsti Lehtinen aforismikirjassaan parikymmentä vuotta sitten. »Kirkko on kuin bridge-kerho ja psykiatrit karkottavat riivaajaa pillereillä ja peräruiskeilla.»

Nyttemmin medikalisaatio on pelastanut osan riivatuista ja loput on vain jätetty heitteille. Kirkko sen sijaan on pahemmin sekaisin kuin koskaan. Bridge-kerho kuulosti vielä varakkaalta, nyt kirkko potee jäsenkatoa ja tulovirta uhkaa kuivua. Kumpi nyt suurempi ongelma käytännössä onkaan.

Edellisessä Kyyhkysessä haastateltiin kahta ulkoisesti kovin erilaista teologian opiskelijaa. Toinen lesbo, toinen vanhan virkakäsityksen kannalla – eli naispappeuden vastustaja. Monista eroistaan huolimatta he olivat molemmat suloisen yksimielisiä: kirkon viesti on epäselvä ja piispat hukassa. Toisen mielestä kirkko-laiva kääntyy liian hitaasti, toisen mielestä se on ajamassa karille.

Tätä kirjoitettaessa näyttää siltä, että kirkolliskokous ei saanut tehtyä päätöksiä kirkon uudistamisesta, mutta selvitystyöt jatkuvat. Niin kuin näitä ei jo olisi selvitelty.

Pastori Kai Sadinmaa teippasi kirkon oveen teesinsä kirkolle – ja yrittää epätoivoisesti saada kirkon johdon keskustelemaan kanssaan. Samaan aikaan Vapaa-ajattelijain puheenjohtaja Petri Karisma nauttii ilmaherruudesta keskustelussa. »Siitä se meidän toimintamme lähti aktivoitumaan, kun huommasimme että meidän viestimme menee läpi», Karisma kertoi. Hyvä on tiedottaessa, kuulemma, kun kirkon puolelta ei viestin kanssa paljon kilpailla.

Kirkko pelkää, väittävät niin Karisma kuin Sadinmaakin. Sadinmaan mukaan piispat keskittyvät jäsenkäpyröihin ja pelkäävät valtansa hupenevan. Karisma tekee työtä kirkon jäsenmäärän pienentämiseksi, jotta kirkon valta-asema murtuisi.

Silti eräs tuttu pastori väitti Karisman ja Sadinmaan, molempien tosiaan, tekevän yhdessä Kristuksen työtä. Sadinmaa haluaa kirkon keskittyvän oikeisiin asioihin ja Karisma tehdä siitä oikean kokoisen.

Kirkko muuttuu, kun ympäröivä todellisuus muuttuu. Alamme ymmärtää, että meitä on monenlaisia, uskontojen kirjo kasvaa. Tähän teologinen tiedekuntakin on päässyt mukaan. Sloganin mukaan uskontojen ymmärtäminen on maailman ymmärtämistä. Luterilaisen kristinuskon piirissäkin tiedekunta valmistautuu muiden uskontojen kohtaamiseen. Ekumeniaan, keskusteluun toisten uskontojen kanssa, jopa imaamikoulutukseen.

Näissä keskusteluissa uskonnottoisuus vakaumuksena kuitenkin loistaa poissaolollaan. Uskonnottoisuus on teologian sisällä uskonnon puutetta, uskonnoton on vailla uskontoa. Perusopinnojen aikana uskonnottoisuus näkyy lähinnä käytännöllisessä teologiassa. Kysymyksenasettelu on kuitenkin selvä: mitä me teologit voisimme yhdessä tehdä kirkon jäsenkadon pysäyttämiseksi – tai jotta rippikoulu yhä kiinnostaisi.

Kirkko muuttuu, Suomi opettelee tulemaan toimeen uskonnottoisuuden kanssa. Opetteleeko teologia?

Tässä numerossa

Päätoimittaja kirjoittaa.....	2
Vastapääkirjoitus	3
Tuttavallisesti Mallo	4
Sana sijoituksista	5
Petri Karisma – Ärsyttävän mukava mies.....	6
Hare Spirre Hare Rama	8
Rakas gradupäiväkirja	9
Ruokaa keholle ja mielelle.....	9
EU-vaalit: Arvojen asialla.....	10
Carolina Nystén – eurovaaliehdokas setämiehen tentissä	12
Näkökulmia Lähi-idästä.....	15
Talven valoa.....	16
Liian iso telkkariin	17
Suljetut ovet.....	18
Hylätyt	19
Kymmenen muutosta kirkossa	20
#kainuusekakainuusvika	22
Naiseuden kysymyksiä.....	23
Kyyhkysen kesätentti!.....	24
TYT:n puheenjohtajalta	26

KYYHKYNEN

Julkaisija

Teologian Ylioppilaiden
tiedekuntayhdistys

Hallituksen puheenjohtaja

Sanni Suhonen

Ilmestynyt vuodesta 1853
160. vuosikerta

ISSN 346-2247 (painettu)
ISSN 1458-414X (verkkajulkaisu)

www.tyt.fi/kyyhkynen
kyyhkynen@tyt.fi
TYT/Kyyhkynen, PL 4, 00014 Helsinki

Toimitus

Samuli Suonpää, vastaava päätoimittaja

Ella Luoma, päätoimittaja
Milla Purosalo, toimitussihteeri
Atte Tolonen, kuvatoimittaja

Toimittajat

Maija Halme
Anna Hiekkataipale
Tuomas Hurme
Katja Itäpää
Laura Leipakka
Tiia Orpana
Jaakko Pylvänäinen
Anu Rask
Heidi Rautalahti
Nuusa Parkkinen
Anni Rautanen
Olli-Pekka Toivanen

Painopaikka

Vammaspaiikka, Sastamala

Taitto

Raudasmedia/Joona Raudaskoski

Kannen kuva

Ella Luoma

Painos 1000 kpl

Tämä julkaisu on saanut HYY:n
järjestölehtitukea.

VASTAPÄÄKIRJOITUS

Eräiden jatkojen yhteydessä sain taannoin kuulla keskustelukumppanini tuntevan useampiakin ateistipappeja. Kerran istuessani saunassa minulta kysyttiin, että tuleeko minusta sellainen leipäpappi. Saunassa istuessa Neuvostoliiton hajoaminen on tietenkin saattanut jäädä huomaamatta, mutta ennen kaikkea kyse lienee termistä kutsumus. Se on sellainen hauska sana, jonka kuka tahansa voi läväyttää pöydälle, vähän niin kuin natsikortin.

Kun kutsumus on ääneen lausuttu, kannattaa hengellisen työn tekijän, uskonnot-

Ella Luoma

**Kutsumus on
sana, jonka
kuka tahansa
voi läväyttää
pöydälle.**

toman uskonnon asiantuntijan tai teologian opiskelijan pitää päänsä kiinni työehtosopimuksista. Kutsumustyötä kun ei tehdä rahasta ja se on jotain ylevämpää kuin duunikasit viiteen. Paitsi lääkäreillä, silloin se on sama asia. Ja kuten natsikortin, kutsumuksen voi heittää keskusteluun kuka tahansa, oli kyse sitten Sadinmaan teeseistä tai naispappeutta vastustavasta konservatiivikristitystä.

Minä en tiedä mitä se kutsumus oikeastaan on, mutta aina kun siitä puhutaan, niin kirkko on sen jotenkin onnistunut hukkaamaan.

TUTTAVALLISESTI MALLO

Marjo-Riitta Antikaisen mukaan kiinnostus herää oppimisen myötä.

Anu Rask

Kirkkohistorian lehtori Marjo-Riitta Antikainen eli tuttavallisemmin Mallo on tuttu kasvo kaikille teologian opiskelijoille ensimmäisen vuoden kirkkohistorian kurseilta lähtien. Hänen nimensä googlettamalla ilmestyy ruudulle ensimmäisenä Vuoden Lehtikuvat 2004 -näyttely ja riehakas kuva, jonka teksti kertoo: ”*Tutkija Marjo-Riitta Antikainen Katajanokan vankilasellissä tyttökuvien keskellä*”. Kuvaan liittyvää artikkelia ei löydy, joten täytyy tyytyä arvailemaan mitä Mallo tekee sellissä bikinityttöjen kanssa. Hmm...

Tapaamme kirkkohistorian ja käytöksen osastojen yhteisessä kirjastossa. Uusiin tiloihin on kuulemma kotiuduttu. Kaikkia tosin harmittaa henkilökunnan ja tutkijoiden välisen hedelmällisen kahvipöytäyhteyden katkeaminen tutkijoiden siirtyttyä eri tiloihin. Sen sijaan kirkkohistorian ja käytöksen osastojen välillä on aivan uudenlaista synergiaa.

Antikaisen toi aikanaan Teologiseen tiedekuntaan seurakuntanuoren tausta ja älyllinen kiinnostus aihetta kohtaan. Hän ei ollut niitä opiskelijoita, jotka tuntevat kirkkohistorian omaksi alakseen jo tiedekuntaan tullessaan. Opettajankoulutuksen, uskontotieteen ja muiden kokeilujen kautta hän ajelehti valitsemaan kirkkohistorian pääaineekseen lopulta graduvaiheessa.

Mallon puheissa toistuu usein ja eri yhteyksissä kiinnostuksen herääminen oppimisen myötä. Itse muistan jo kirkkohistorian esseehjeistuksen yhteydessä lausutut kannustavat sanat. Jos aihe nyt ei vallan kauheasti kiinnostaisikaan, niin todennäköisesti kiinnostus heräilee kyllä sen myötä, kun tietoa ja ymmäystä karttuu. Tapahtuu uppoutuminen ja aihe vie mukanaan. Näin tapahtui Mallolle itselleen gradun parissa: hän sukelsi tutkimuksen tekemiseen ja hänelle kehittyi voimakas tutkijan ammatti-identiteetti.

Arjen kipein haaste tällä hetkellä on se, että opetustyön lisäksi ei tutkimukselle jää aikaa. Se on kova pala. ”*Sitä on koko ajan vähän uskonon itselleen ja identiteetilleen*”, Mallo toteaa. Hän ei kykene pitkäjänteiseen tutkimuksen tekemiseen niin, että kalenteriin on raivattu tunti sinne ja toinen tänne. Tekeminen vaatisi kotona olemista, sohvalla istumista, sängyllä lukemista, kävelemistä ja asioiden sulatteleamista pyykkäämisen ohessa. Ajattelemista, lähteiden kuuntelemista ja tilaa mielikuvitukselle. Se ei onnistu yliopiston työhuoneella muun työn ohessa.

Aikaisempina vuosina, pienen lapsen äitinä, haasteet olivat toisenlaisia. Välillä rahoittajat epäröivät rahoituksen myöntämistä nuorelle naiselle, kun aika menisi kuitenkin lapsen hoitamiseen. ”*Vaikka kaikki vanhemmat tietävät, että lapsen myötä ajankäyttö- ja organisoitukyky hioutuvat entistä paremmiksi*”, Mallo tuhahtaa. Hän päätyi

uransa alussa valitsemaan sukupuoleen liittyviä aiheita, koska naishistoria oli uusi ja kiinnostava tutkimusala. Se avasi kirkkohistoriaan aivan uudenlaisen perspektiivin. Antikaisen uran aikana sukupuolentutkimus on muuttunut tutkimuksen valtavirraksi ja näkökulma integroituu luontevasti kaikenlaiseen tutkimukseen. Edelleen suhteet uskonnon, sukupuolen ja aatteiden välillä kiinnostavat Malloa. Parasta sukupuolentutkimuksen näkökulmassa on kuitenkin pääsy arjen historiaan ja siihen, miten ihmiset ovat uskontoa eläneet.

Historian ajoista ja paikoista läheisimpiä Antikaiselle ovat luonnollisesti ne joita hän on tutkinut. Hän on eniten kotonaan 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa. On myös kiinnostuksen kohteita, jotka ovat juuri sopivalla tavalla vieraita synnyttääkseen jännitteisen tunteen siitä, että asiaa pitäisi päästä vähän raapputamaan. *”Ranskan hugenotit kiehtovat jostain syystä vuodesta toiseen”*, Mallo toteaa. *”Ja tietyksi keskiajan ihmiset ja tarinat, joihin opettaessa törmään”*. Taas tu-

lee esille innostus ja kiinnostus, joka syntyy tekemisen ja tietämisen kautta.

Mikä historiassa viehättää? Eikö sirpaleisien tiedonmurujen kokoaminen koskaan turhauta, kun totuutta on kuitenkin mahdollista jälkikäteen rekonstruoida? *”Kaikessa tieteen tekemisessä on rajoitukset”*, Mallo huomauttaa. Hänen mielestään ei ole ongelmaa tyytyä ”historialliseen likiarvoon”, teemmehän tutkimusta omasta ajastamme käsin. Erityisen kiinnostavaksi työn tekee historialle ominainen kaksoisulottuvuus. Kysymys ei ole ainoastaan menneisyydestä, vaan asioita peilataan tähän päivään ja tämän päivän ongelmiin. Esimerkiksi 90-luvun laman aikana alettiin tutkia erityisen voimakkaasti hyväntekeväisyyttä ja naisjärjestöjä. Aiheet eivät välttämättä tietoisesti valikoituneet siksi, että hyvinvointiyhteiskuntaa alettiin murentaa, mutta tilanne heijastui historian tutkimukseen vähintäänkin tiedostamattomasti. *”Historia on turvallinen koelaboratorio nyky päivän ihmiselle”*, Mallo sanoo. Menneisyyden avulla voi oppia ymmärtämään,

miksi ihmiset käyttäytyvät eri tavoin eri tilanteissa ja hahmottaa tapahtumien merkityksiä.

Jos tilanne sallisi täysinmittaisen tutkimukseen uppoutumisen, Antikainen haluaisi jatkaa väitöskirjansa päähenkilön **Mathilda Wreden** seurassa. *”Harva tietää, että hän on yksi tunnetuimpia suomalaisia ennen 1950-lukua.”* Mallo haluaisi selvittää Wreden kansainvälistymistä ja verkostoja. Jotakin kertoo vaikkapa se, että kun 1980-luvulla Saksassa julkaistiin sarakuvasarja protestanttisista uskonsankareista, omat albuminsa saivat esimerkiksi Calvin, J. S. Bach sekä Wrede.

Mitenkäs sen sellin kanssa oli? No sekin liittyy keneenkäs muuhun kuin Mathilda Wrede. Antikaista haastateltiin aikanaan väitöskirjaan liittyen. Koska Wrede vieraili vankiloissa eri puolilla Suomea vankeja tapaamassa, myös Mallo kiersi vankilat tutkimusta tehdesään. Mikäs olikaan siis tutkijalle luontevampi paikka poseeraamiseen!

SANA SIOITUKSISTA

Teologin Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen sijoitusomaisuuden arvo on yhteensä noin 300 000 euroa. Pääosa omistuksista on osake- ja korkorahastoissa. Yhtään suoraa osakeomistusta yhdistyksellä ei ole, TYT ei siis käytä äänivaltaa missään yhtiössä. Yhdistys on kasvoton sijoittaja, sen varoista huolehtivat varainhoitajat pankkiiriliikkeissä.

Noin puolet varoista on osakkeissa, puolet korko- ja lainasijoituksissa.

Osakerahastojen kautta yhdistys omistaa pieniä osuuksia tavallisissa, suurissa suomalaisissa pörssi-yhtiöissä. Yhdistyksen osakerahastosijoituksissa suurin paino on seuraavilla yhtiöillä:

- Nokia Oyj
- KONE Oyj
- Sampo Oyj
- Fortum Oyj
- UPM-Kymmene Oyh
- Wärtsilä Corporation
- Nokian Tyres PLC

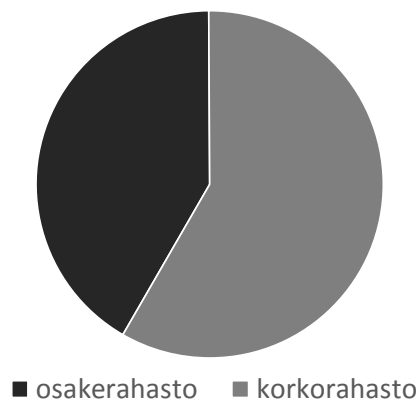

Samuli Suonpää

Kotimaisten yhtiöiden lisäksi yhdistyksellä on n. 20 000 euron arvoinen sijoitus kehittyviin maihin sijoittavassa norjalaisessa SKAGEN Kon-Tiki -rahastossa ja 12 000 euron sijoitus energiaa säästävään teknologiaan ja ilmastomuutoksen torjuntaan sijoittavassa OP Ilmasto -rahastossa.

Yhdistyksen varoja on myös eurooppalaisten valtioiden lainapapereissa. Yhdistys on rahastojen kautta lainannut rahaa mm. Ranskalle, Saksalle ja Italialle.

Sijoitusomaisuuden jakautuminen

PETRI KARISMA

– ÄRSYTTÄVÄN MUKAVA MIES

Ella: Vapaa-ajattelijoiden liiton puheenjohtaja Petri Karisma meuhkaa Teemu Laajasalon kanssa Suvivirrestä Ylen taajuuksilla. Keskustelu kiertää kehää ja vaikuttaa muutenkin typerältä. Kuten vapaa-ajattelijat yleensäkin: jotain ihme elämänkieltäjiä, jotka vaihtavat raamattuja pornolehtiin kompensoidakseen vanhoja koulun uskonnotunneilta saatuja traumoja. Kun Samuli ehdottaa Karisman henkilöhaastattelua, kirjoitan paperille nokkelia kysymyksiä ja valmistaudun saivartelemaan. Ensimmäinen kädenpuristus Petri Karisman kanssa ehtii jo osoittaa minut vääräksi.

Samuli: Miksi, Petri?

Tämä oli se kysymys, joka minulle annettiin useaan kertaan kun kerroin, että aiomme haastatella Vapaa-ajattelijain liiton puheenjohtajaa. *”Miksi helvetissä se rähjää? Mitä sillä on kirkkoa vastaan? Kiusasiko uskonnonopettaja sitä?”*

Saman kysymyksen Karisma kysyy minulta ja kirkolta: *”Miksi?”* Ei sillä, että hän jotenkin pitäisi uskonnollisuuttani pahana asiana. Ei se häntä kiusaa eikä hän kehtaa sitäkään sanoa, jos pitää uskonnollisuutta tyhmänä. Mutta hän ei vaan tosissaan ymmärrä sitä. *”Miksi ihminen yhä olisi uskonnollinen kun ei siihen ole mitään tarvetta?”*

Ella: Petri Karisma on eloisa ja hyväntahoton ammattikoulun opettaja, kasvissyöjä ja eroakirkosta.fi-sivuston perustaja, jonka mielestä uskonto on ennen kaikkea yksityisasiä. Samalla tavalla kuin seksuaalinen suuntautuminen, politiikka tai ammattiyhdistykseen kuuluminen. Julkisen sektorin, kuten koululaitoksen ei tule asettua minikään uskonnon puolelle. Kun niin tehdään, loukkaantunut vanhempi ottaa yhteyttä vapaa-ajattelijoihin. Siitä syntyy kantelu, kuten nyt tästä Suvivirrestä. Karisman mielestä vapaa-ajattelijat ovat ennen kaikkea ateistien etujärjestö: *”Ei me mitään vaadita. Me vaan halutaan olla samaa mieltä kuin laki.”* Eikä lain mukaan ketään saa pakottaa harjoittamaan uskontoa omantuntonsa vastaisesti.

Mutta eikö tämä nyt mene Suvivirren kohdalla naurettavaksi hiustenhalkomiseksi? Mitä jos koulussa soitetaan vaikka Mikko Kuustosen Enkelit lentää sun uniin? Kyllähän siinäkin kristillisiä symboleja viljellään. Karisman mielestä asiassa ei ole mitään ihmeellistä. Populaarimusiikki viljelee kaikenlaisia kuvastoja ja sitä voi kuunnella kun huvittaa. Suvivirsi on kristilliseen juma-

Kyyhkysen toimittajat lähtivät roustaamaan tyhmää vapaa-ajattelijaa. Metsään meni, kun vapaa-ajattelijai ei ollutkaan tyhmä.

Samuli Suonpää

Ella Luoma

Ei me mitään vaadita. Me vaan halutaan olla samaa mieltä kuin laki.

lanpalvelukseen kuuluva osa, jonka aikana noudetaan kunnioittamaan Jumalaa: *”Kyllä tyhmempikin tajuaa, mikä siinä on uskonnonharjoitusta.”* Karisman mukaan kulttuuri ja uskonto ovat kaksi täysin erillistä asiaa, joista ensimmäinen tarkoittaa esimerkiksi kristillisten kirkkojen ihastelemista lomamatkalla Roomassa. Se siitä saivartelusta sitten.

Samuli: Alan ymmärtää Karisman ajattelua. Karisma ei ole ylioppilas. Tie vei ammattikoulun kautta tuotantotalouden diplomi-insinööriksi. Sen jälkeen hän on työskennellyt miesvaltaisella alalla, miesten kesellä. *”No onhan siellä meillä ammattikoulussa pakko ottaa aika äijäasenne”*, hän nauraa kun huomaa vahingossa kiroilleensa.

Ella: Karisman puheessa vilahtelee jatkuvasti termi valistus. Lisäksi mies on tamperelainen diplomi-insinööri. Itse asiassa suuri osa vapaa-ajatteliijoista tunnustautuu insinööreiksi. Vuonna 2003 perustettu eroakirkosta.fi lienee sekin eräänlainen insinööriyden taidonnäyte: *”Emmä tiedä, ehkä meillä insinööreillä on jotenkin samanlainen tapa ajatella asioita.”* Olisiko tämä samanlainen tapa jonkinlaista kehitysoptimismia? Sitä Karisma ei suostu myöntämään, mutta puhuu samalla uskonnoista historiallisina vaiheina, jotka tulevat kuolemaan itsestään kun länsimainen sekulaariyhteiskunta kehittyi tarpeeksi pitkälle: *”Minä uskon että alunperin, tuhansia vuosia sitten ihminen oli animistinen ja eikös siitä sitten kehittynyt polyteismi. Monoteismissä on sitten enää yksi jumala ja minusta on ihan luonnollista että jumalien määrä laskee edelleen kohti nolaa.”*

Karisma ei väitä mallia tieteelliseksi teoriaksi. *”Mutta on ihan luonnollista että ihmiskunta kehittyy.”* Karisman maailmassa aatehistoriat seuraavat toisiaan marxilaisella vääjäämättömyydellä. Samuli mainitsee marxilaisuuden, mutta sitä Karisma kavahtaa. *”Kommunismi olisi minulle samanlainen peikko kuin uskonnollinen totalitarismi. Mulle on tärkeää, että ihminen saa vapaasti olla oma itsensä. Myös oikeus yksityisyyteen on tärkeä.”*

Samuli: Karisman mukaan: *”Uskonto on ollut liian keskeisessä roolissa kansakunnan rakentajana.”* Tuntuu jopa hämmäntävältä kuulla uskontokeskustelun ykköskasvon sanovan: *”Minusta uskonto ei oikeastaan ole ollut kovin kiinnostava ilmiönä.”*

Ella: Teologisesta tiedekunnasta Karisma ei osaa sanoa oikein mitään, kun ei ole tutustunut aiheeseen. Mutta yliopistot saavat kuitenkin kovaa peukutusta. Mitä tahansa saa tutkia, kunhan lähtökohdat ovat tieteelliset. Lisäksi Karisma korostaa keskusteluyhteyden merkitystä. Vapaa-ajattelijat ovat tempauksillaan hakeneet median huomiota ja pyrkineet edistämään keskustelua. Nykyisin provokatiiviset keskustelunauvukset ovat vähentyneet, mediaa kiinnostaa muutenkin jo valmiiksi.

Samuli: Suhde marxilaisuuteen tulee esiin uudelleen kun kysyn, mikä vapaa-ajattelijain toimintaa on viime vuosikymmeninä aktivoanut. ”No vuoteen 1991 oli oikeastaan yhteinen sopimus, ettei keikuteta venettä.” Kodin, uskonnon ja isänmaan kolmiyhteyttä tarvittiin, kun rajan takana vaani ”se vanha vainooja, kavala kauhea”.

”YYA-Suomessa ja kylmän sodan pelon ilmapiirissä, kun Neuvostoliitto oli vahvoilla, ei täällä uskallettu instituutioita arvostella. Vasta nyt on muutaman vuoden ajan oltu itsenäisiä: nyt ei tarvitse turvata mihinkään. Neuvostoliitto oli arvaamaton, ehkä se saattoikin olla ihan hyvää politiikkaa. Nyt Suomi on toinen.” Nyt Suomessa on paremmin tilaa vapaa-ajattelulle. Nyt voidaan puhua uskonnosta julkisessa tilassa, kirkon roolista ja siitä suvirrestäkin.

Mutta miksi, Petri? Sitä sä et vielä kertonut. ”No kun tää on oikein, tää meidän työ. Tämä on tärkeää. En minä kenenkään uskonnollisuutta halua vähentää”, hän vastaa. ”Mutta tässä maassa pitää olla tilaa elää uskonnottomastikin – tai kertomatta mitään uskonnollisuudesta. En minä yritä maailmaa muuttaa, minä haluan että täällä noudatetaan lakia. Se on vapaa-ajattelijoiden tavoite.”

Karisma ei lopultakaan halua selittää tarkemmin, rautalangasta hän ei väännä. ”Tajuathan sinä itsekin.”

Ja tajuathan minä, totta puhuen.

Ella: Keskustelua olisi voinut jatkaa ties kuinka kauan, mutta Karismalla on jo kiire toisaalle. Karisma vaikuttaa tyytyväiseltä ja huikkaa vielä ovelta, että kaikesta on tärkeää voida keskustella. Sitä ei lähtökohtaisesti vapaa-ajattelijalta odottanut.

Kai Sadinmaan ja Petri Karisman-Terveisiä toisilleen.

Terkut Karismalle. Vapaa-ajattelijat ovat Nasaretilaisen asialla siinä että ajavat kirkon ja valtion eroa.

En koe siis häiritseväni vaan terveellisen haastavana.

Sadinmaa on siitä erikoinen pappi, että hän uskaltaa vahvasti puhua uskosta. Hän myös uskaltaa peilata nykyajan poliittisiä kysymyksiä kristinuskon kautta. Tavallisesti nykyajan papit ja piispat puhuvat enemmän hallintojargonia ja pyrkivät pitämään kiinni saavutetusta edusta.

HARE SPIRRE HARE RAMA

Näen huhtikuun ensimmäisenä päivänä **Eveliina Hiltusen**, vuoden 2013 fuksin ja uuden spiritualiteettisih- teerin Gaudeamuksella. Tapasimme ensimmäisen kerran kuukausi sitten Spir- ritualiteettijaoston, tuttavallisemmin Spirren ekskursiolla suomalaisessa sha- manistisessa rumpupiirissä. Istuimme ringissä Pauligin puuhuvilan lattialla keväisen illan pimetessä ja viiden rum- muttajan vauhkkoisasti lyöden nahkaisia rummun pintoja. Rummukset olivat itsera- kennettuja. ”Miten mäkin voisin tehdä sellaisen?” kysyi joku lopussa.

Valetta eivät ole Spirren tämän toi- mikauden monet ekskut muihinkin kuin kristillisiin kohteisiin. Eveliinan toimeliaisuuden myötä Spirre on vie- raillut tänä vuonna Buddhalaisessa Tri- ratna keskuksessa ja Krishna-liike ISC- KON:in tiloissa. ”Yritämme järjestää ensi keväällä rumpupiirin uusiksi, koska kaikki halukkaat eivät nyt mahtuneet mukaan”, Eveliina pahoittelee. Krish- navierailuun osallistui kymmenen, Tri- ratnaan kaksikymmentä opiskelijaa ja rumpupiiriin saman verran.

Uskontotieteellinen kiinnostus tyt- läisten keskuudessa kasvaa. ”Järjestä- missämme messuissa käy opiskelijoita, mutta kristillisiin ekskuihin ei tule yhtä paljon, vaikka mainonta on samalla ta- salla”, Eveliina selventää. Muut kuin kristilliset ekskukohteet kiinnostavat ja kehitys näkyy osallistujamäärissä. ”Kirkon kohteet ovat tuttuja, joten muu kiinnostaa uutena. Yksin ei tulla lähte- neeksi rumpupiiriin ja ryhmässä on hyvä mennä, mikä antaa rohkeutta. Ekskut tuovat uusia kokemuksia, eivät ennes- tään tuttuja”, Eveliina arvioi.

Spirre on nyt vetovoimainen jaosto. Toiminnasta vastaa ministeri ja neljä sihteeriä. Palaute vierailuista on ollut hyvää, todella hyvää Eveliinan mu- kaan. Jäsenistö on nähnyt uudet ekskut positiivisena kehityksenä. ”Viime vuoden jaoston herätysliike -ekskuista, fuksiaismessusta, luostari -ekskuista ja maanantaisista-aamuhartauksista sain kuvan, että spirrellä on aktiivista toimintaa ja paljon tarjottavaa. Halu- sin tuoda mukaan vielä monipuolisem- min muita ekskukohteita.” Kyseessä ei ole kuitenkaan jaoston linjan muutos. ”Muille toimijoille sopi, että alan jär- jectämään tämän tyylisiä vierailuja”, Eveliina jatkaa.

TYT on tunnustukseton opiskeli- jajärjestö ja teologian tieteenala ve- tää puoleensa uskonnoista monipuo- lisesti kiinnostuneita opiskelijoita.

Opiskelijajärjestön monitunnus- tuksellinen suunta on linjattu TYT:n hallituksen päätökseen.

Heidi Rautalahti

Spirren toimintasuunnitelmaan kuuluu koko järjestön opiskelijoiden hengel- lisen kasvun tukeminen. Vielä vuonna 2004 Spirren toimintasuunnitelmassa mainittiin erityisesti jumalapalvelus- elämän laaja-alaisen tietouden tuke- minen. Nyt tuki ei ole määritelty vain kristilliseen kehykseen, vaan se on mahdollista nähdä monimuotoisena ja monikulttuurisena. Eveliina on kiin- nostunut A1-linjalaisena (evankelis- luterilaisen kirkon papin tai lehtorin virkaan valmistavalta linjalta) alkupe- räisuskonnoiksi määriteltävistä suun- tauksista: ”Olen avoin. Kristittyinä voin hyvin mennä suomalaisen shamanismin rumpupiiriin enkä näe siinä ristiriitaa.” Eveliina täydentää: ”Olisi ahdasmielistä olettaa, että jaosto tukee vain teologiaan liittyvää kristillistä hyvinvointia. Spirre voi olla kaikkia varten. On varmasti kiin- nostavaa tutustua muihin uskontoihin kuin vain omaan. Mitä enemmän tun- tee muita auttaa se ymmärtämään itseään. Spirre järkkää edelleen vuosimessut ja nyt iltahar- tauksiakin. Tänä vuonna tulee Martinpäivä -messu, joka on lisäksi viime vuoden kristil- lisiin messuihin”.

Spirren esimerkki ja ongelmanrat- kaisukyky heit- tää kehittämis- kohteen muille jaostoille – mi- ten suunnitella tapahtumia laatikon ulko- puolella. ”Jär- jectämisessä on ollut haas- teena perintei- sen ekskutavan, vierailun ja tutus- tumisen muotoilu näiden uskontojen ja suuntauksien kohdalla sopivaksi, kun tiloja

joissa vierailu ei välttämättä ole.” Eve- liina korostaakin, että ekskuilla on ollut tärkeää tavata suuntauksien edustajia ja keskustella heidän kanssaan. ”Avoin kes- kustelu, tutustuminen ja osallistuminen ohjemaan ovat sisältyneet aina ekskuun. Kohteissa olemme olleet mukana budd- halaisessa meditaatiossa, rumpupiirissä sekä krishnavierailussa osallistuimme iltaohjelmaan.” Eveliina olisi halunnut järjestää vierailun Karhun kansan ja satanismin edustajien luo, mutta näi- den kohdalla tilojen puuttuminen vaa- tii vielä suunnittelua. Useaa suuntausta harjoitetaan myös yksin, mikä vaatii enemmän järjestelyä.

Dialogi määrittää Spirren toimintaa. Eveliina pohtii sosisiko Vegaani-liitto Spirren seuraavaksi vierailukohteeksi. Keskustelu ruoan henkisydestä liittyy kysymykseen uskonnon määrittelystä. Miten ideologiat ovat uskontoja ja mi- ten Spirre voisi ottaa osaa tähän keskus- teluun, ovat Eveliinasta oleellisia kysy- myksiä. Spirren pohtiessa mikä eksku sopii jaoston toimintaan tulee se tuot- taneeksi uutta näkemystä sille, mikä on Spirren tehtävä tänä päivänä. Jaosto on selvästi ajan hermolla. Spirret tekevät uskontotieteellistä keskustelua kaikessa perinteisessä kristillisyydessään.

Artikkelia varten kaivoimme Tomi Tabellin kanssa Vuorikatu 3 maanalaisissa tiloissa TYT:n kellariarkistoa – kiitos!

RAKAS GRADUPÄIVÄKIRJA

Säpsähdän yöllä hereille hikisenä. Ääni huutaa pääni sisällä lakkaamatta: OLET LUOVUTTAJA! Kyllä, sitä taidan olla. Pahimmasta gradu-painajaisestani on tullut totta. Kuulutin kuukausien ajan ylpeästi itselleni ja puolelle maailmaa palauttavani gradun keväällä. Muut opinnot, kaksi työpaikkaa ja rankat vapaa-ajan haasteet kissanhoidosta Ruotsin risteilyyn ovat kuitenkin tulleet missioni tielle. Suurin syy tähän epäonnistumiseen on silti pitkäaikainen sydänyntävänä prokrastinaatio. Kerroin eilen ohjaajalleni katse kengänkärkiin suunnattuna aikovani palauttaa gradun vasta syksyllä. Hän hymähti vienosti. Saatoin aistia, että asia ei tullut yllätyksenä.

Pudotin myös yhtenä graduntekoiltapäivänä opiskelijakorttini kirjaston vessanpönttöön. Löysin useita mahdollisia selityksiä sille, mitä tämä mahdollisesti symboloi. En kuitenkaan halunnut ajatella tapahtuman merkitsevän sitä, että graduni on täyttä paskaa, saati että seitsemän opintovuotani ovat olleet niin hyödyttömiä, että ne pitäisi vetää suoraan pöntöstä alas. Ei. Halusin sen sijaan ajatella, että opiskelijakorttini janosi vettä, elämän vettä. Korttini kaipasi virvoittavaa gradulähdettä, jossa kylpeä ennen viimeisen lukuvuoden koitoksia.

Nyt opiskelijakorttini on uudesti syntynyt, kuin aikuiskasteen saanut. Minäkin aion kuoriutua kotelostani ja lähteä lentoon kevään ensimmäisen sitruunaperhosen lailla. Toukasta tulee vihdoinkin perhonen, ja suhtaudun jatkossa gradun kirjoittamiseen aikuismaisella ryhdikkyydellä. Taisin tosin lupaila sen suuntaista viimeksikin. Tällä kertaa tarkoitan sitä vielä vähän enemmän.

Maija Halme

Minäkin aion kuoriutua kotelostani ja lähteä lentoon kevään ensimmäisen sitruunaperhosen lailla.

Aikataulullisten suru-uutisten ja pienten opiskelijakorttillisten sattumusten jälkeen on syytä mainita muutama mukavakin asia. Topelian sisäpihalla nimittäin tuoksu jo kesä. Huumaavan ihana kesä. Takin liepeet lepattavat lempeästi tuulessa, ja sormeni naputtelevat tietokoneen näppäimistöä Kaisa-kirjaston ikkunoiden läpi ulottuvien auringsäteiden lämmössä. Toisinaan sormeni eksyvät kuitenkin gradutiedoston kimpusta Facebookin chatin ihmeelliseen maailmaan tai katseeni herpaantuu, kun kohdistan sen times new romanin sijaan samassa kerroksessa ahertavaan punapipoiseen poikaan. Tekisi mieli mennä kysymään, mitä jäbä duunaa. Gradua varmaan sekini.

Kirjastosta on punapipoisista pojista huolimatta päästävä pois näin kesän korvilla. Minun ja samassa seminaarissa ahertavan toverini suunnitelmassa on viedä gradut ulkoilemaan raikkaaseen meri-ilmaan. Vakaana aikomuksena on puolitehokas graduntekoviikonloppu Turun saaristossa. Viikonloppu koostuu hienon visiomme mukaan hyvästä ruuasta, muutamasta lasista viiniä ja reilusta määrästä uusia gradusivuja. Saattaa tosin olla, että sivuja on vähän liikaa sanottu, mutta uusia sanoja nyt ainakin. Syksy on täällä nopeammin kuin huomaammekaan, joten kaikki keinot on tässä vaiheessa otettava käyttöön.

Kirjoittaja on seitsemännen vuoden uskontotieteen pääaineopiskelija, joka vielä viime numerossa aikoi palauttaa gradun keväällä 2014.

RUOKAA KEHOLLE JA MIELELLE

Puistot ovat elossa, aurinko lämmittää ja koko luonto kutsuu piknikille. Voit kaivaa viltit esille, pakata juomat kylmäkassiin, valikoida juuri optimaalisen soittolistan kesän ensimmäistä (vappua ei lasketa) piknikistä varten. Tässä vaiheessa moni meistä käväisee kaupassa ja ostaa viinirypäleitä, kuivettuneen patongin (valmistusmaa Puola) ja tuorejuustopurkin. Nämähän ovat sinänsä hyviä vaihtoehtoja piknikille, mutta joskus näkemällä hieman etukäteen vaivaa saa piknikeväisiin uutta elämää. Jaan seuraavaksi kanssanne suolaisten (ja tulisten) muffinsien reseptin. Tämä resepti on ilahduttavan helppo, vaikka paloittelu viekin oman aikansa. Reseptiä on helppo myös muunnella. Jätä chili pois, korvaa pepperoni kinkulla ja lisää taikinaan vielä 100 grammaa aurajuustoa ja saat lempeän suolaisia muffinsseja.

Piknikin tulisieluiset muffinit (noin 20 kpl)

1 sipuli
2 valkosipulinkynttä
150 g pepperonimakkaraa TAI 150 g fetaa (esim. Patros)
3 chilipaprikaa (tai neljä)
1 paprika
1 dl tuoretta persiljaa
4 dl vehnäjauhoja
1 dl ruisjauhoja (reseptin voi tehdä myös kokonaan vehnäjauhoilla)
150 g emmentaljauustoraastetta (kevennä laittamalla juustoa esim. 120 g)
3 tl leivinjauhetta
1 rkl oreganoa
1 tl paprikajauhetta
1 tl suolaa
2 kananmunaa
3 dl rasvatonta maitoa
¾ oliiviöljyä

Katja Itäpää

Silppua sipulit ja kuullota hetki pannulla. Leikkaa pepperonit (fetan voi murustaa), chilit (poista siemenet) ja paprika. Hienonna persilja.

Sekoita keskenään jauhot, leivinjauhe, juustoraaste ja mausteet. Sekoita kananmunat, maito ja öljy keskenään ja lisää seos jauhoseokseen. Sekoita puuhaarukalla ja lisää sipulit, pepperoni (feta), chili, paprika ja persilja. Sekoita.

Täytä muffinivuoat taikinalla. HUOM! jos mahdollista niin käytä silikonivuokia, tai vain voitele muffinssivuoka, koska tämä taikina tarttuu paiston aikana liian tiukasti kiinni paperivuokiin.

Paista 200 asteessa 20 minuuttia.

EU-VAALIT: ARVOJEN ASIALLA

Euroopalle valitaan uudet päättäjät 25. toukokuuta. Myös Kirkkohallitus on antanut oman profeettallisen äänensä kuulua ja julkaissut EU-vaaliteesit, joissa se vetoaa suomalaisten äänestysaktiivisuuteen demokratian vahvistumiseksi. Haastoin kolme ehdokasta arvokeskusteluun näiden teesien pohjalta.

Keskustan ehdokkaana oleva **Sanna Lehtinen**, TT, pappi ja EU-tutkija, sanoo suostuvansa keskusteluun EU-kriitikoiden kanssa vasta kun he tarjoavat omia ratkaisuja. Lehtinen huomauttaa, että Suomen talous voisi vielä huonommin ilman euroa ja sen tukea yrityselämälle. Hänen mukaansa EU on laajentanut suomalaisten identiteettiä eurooppalaisemmaksi, mitä hän pitää hyvänä kehityksenä.

Vihreiden **Ozan Yanar**, VTK ja tutkija-harjoittelija, pitää EU-kritiikin yhtenä syynä avoimuuden puutetta EU:n lainsäädäntötyössä. Yksi esimerkki tästä on Brysselissä vaikuttava lobbarikeskittymä, jossa kansalaisjärjestöjen ääni ei kuulu riittävästi. Hänen ehdotuksensa on pakollinen lobbarirekisteri, joka paljastaisi vaikuttajien intressit ja resurssit nykyistä rehellisemmin. Myös tiedotusvälineiden roolia EU-asioista uutisoimisessa tulisi hänen mukaansa lisätä. Uskonto on yksi näistä EU:ta lobbaavista voimista. Lissabonin sopimuksen mukaisesti EU sitoutuu avoimeen ja läpinäkyvään vuoropuheluun kirkko- ja uskontokuntien kanssa. Kristillisdemokraattien ehdokas **Marjo Anttoora**, valtiosihteeri ja varatuomari, toivoo että uskonto nähtäisiin samanlaisena politiikan taustalla olevana arvomaailmana kuin mikä tahansa muukin, jolloin avoimesti uskonnollisia poliittikkoja ei leimattaisi ennalta epäuskottaviksi. Hän ei silti näe uskonnollisia argumentteja pätevinä politiikan kentällä, vaan esimerkiksi ihmisen pyhyys on muutettava poliittisessa puheessa ihmisoikeuksiksi. Hän on harmistunut siitä, kuinka kristillisdemokratiasta keskusteltaessa väännetään väsymättä kättä uskonnon ja politiikan suhteesta huomiomatta niitä poliittisia avauksia, joita yrittään tuoda keskusteluun.

”Suvivirsi on vain jäävuoren huippu keskustelussa uskonnon paikasta julkisessa tilassa”, Lehtinen analysoi. Hän toivoisi kirkolta rohkeampaa osallistumista yhteiskunnalliseen keskusteluun, sillä hän ennustaa, että vaikenemisen seurauksena sekulaari maailma alkaa asettaa rajoituksia uskonnonvapaudelle. Yanarin mielestä suvivirren laulamisen kaltaiset asiat eivät vahingoita ke-

Tiia Orpana

Emme voi ampua paperittomia kumiluodeilla. On pakko saada laillisia väyliä, joilla inhimillisestä hädästä kärsivät pääsevät Eurooppaan.

– Ozan Yanar

tään, joten uskontoa ei ole mieltä häivyttää luonnottomasti kokonaan yhteiskunnasta. Mutta myös uskonnottomia ja muiden uskontojen edustajia on kunnioitettava, kuten Suomessa yleensä tehdäänkin. Anttoora pohtii, että Suomessa korostuu negatiivinen uskonnonvapaus, mutta Euroopan tasolla positiivinen. *”Uskonnon häivyttäminen on toivoton tie”*, hän linjaa. Hän muistuttaa, että uskonnollinen lukutaito kuuluu kaikkiin yhteiskunnan alueisiin globaalista kaupanteosta lähtien. Kirkkohallituksen teesi *”Uskonnonvapauden Eurooppa”* ulottaa kunnianhimoisesti EU:n vastuun uskonnonvapauden edistäjänä myös sen omien rajojen ylitse.

Kaikki kolme ehdokasta näkevät EU:n korvaamattomuuden sen rajoja ylittävässä poliittisessa päätöksenteossa – ilman sen olemassaoloa esimerkiksi Suomen ilmastopolitiikka jäisi ponnettomaksi. Rajojen ylittäminen herättää kysymyksen siirtolaisuudesta. *”Emme voi ampua paperittomia kumiluodeilla. On pakko saada laillisia väyliä, joilla inhimillisestä hädästä kärsivät pääsevät Eurooppaan”*, Yanar vaatii. Hän huomauttaa, että tällä hetkellä paperittomia valvovien viranomaisten työhön menee niitä resursseja, joita voitaisiin käyttää tulijoiden kotiuttamiseen. Yanar kertoo panneensa omassa lähipiirissään merkille maahanmuuttajien yritteliäisyyden ja halun rakentaa suomalaista yhteiskuntaa. Anttoora muistuttaa Euroopan kantokyvyn realiteeteista: *”Maahanmuuton on välttämätöntä olla hallittua: emme pääse inhimillisiin ratkaisuihin rajat auki -periaatteella. On jatkuvasti muistettava se, että on kyse turvallisuudesta, sekä tulijoiden että vastaanottajien.”* Hän näkee tasapainoilun tarpeen yleisen mielipiteen ja inhimillisen hädän välillä, missä kotouttamisen laadulla on suuri merkitys. Lehtinen pitää heikkojen valtioiden tukemista tärkeänä etenkin naisten koulutuksen ja yrittäjyyden vahvistamisen tuoman kestävän kehityksen kautta. Kirkkohallituksen teesi *”Vastaanotettava Eurooppa”* puhuu Yanarin tavoin uusien laillisten tuloväylien tarpeesta, mutta ei vielä suoraan anna kompassia siihen, mihin suuntaan siirtolaispolitiikkaa tulisi viedä.

Siirtolaisuuden vierellä talous on yksi vaalien vaikeimmista arvokysymyksistä. ”*Taloukasvun ja kilpailukyvyn vahvistaminen ovat vain välineitä yhteisen hyvän edistämiseksi*”, Kirkkohallituksen teesi ”Ihmisten Eurooppa” linjaa. Epäselväksi jää, mitä rajoitteita vapaalle markkinataloudelle olisi asetettava, jota tämä yhteinen hyvä toteutuisi. Lehtisen ehdotus on sosiaaliturvan minimipuitteiden linjaaminen EU:n yhteisen lainsäädännön tasolla. Anttoora näkee tässä kohtaa Euroopan sekularisaation jättämän aukon. Hänen mukaansa lähimmäisenrakkauden kaltaiset kristilliset arvot kannattelevat koko Euroopan ideaa nykyeurooppalaisten uskonnollisesta vakauksesta riippumatta. Hän vetoaa siihen, että päätöksenteon pohjalla on oltava jotakin pysyvää, ja ihmisoikeuksien antaminen poliittisen päätöksenteon vapaaseen myllerrykseen on hänen mukaansa masentavaa. Yanar ei taloustieteilijänä usko degrowthin kaltaisten talousjärjestelmän täysremonttien olevan realistisia vaihtoehtoja lyhyellä aikavälillä. Hän ennustaa, että ilmastonmuutoksen edetessä ja valtioiden ilmastotavoitteiden koventuessa yritysten on pakko keksiä ekologisesti kunnianhimoisempia ratkaisuja, mikä koituu lopulta niin ihmisten kuin ympäristön hyväksi.

Niin ehdokkaat kuin Kirkkohallitus toivovat politiikalta inhimillistä hyvinvointia, jonka he uskovat toteutuvan nykyisen talousjärjestelmän ryhtiliikkeellä. Maailmalta kuuluu toisenlaisiakin ääniä. Huhtikuuisessa missiologian Mission and Money -konferenssissa puhunut intialainen teologian tohtori Felix Wilfred muistutti kapitalismin demokratiavajeesta ja lainasi paavi Franciscuksen puhetta, jossa käsky ”älä tapa” ulotettiin talouden tappaviin vaikutuksiin. Maailma näyttää erilaiselta menestyjien kuin häviäjien näkökulmasta, eikä kriisin loppua näy. Uskonasiat ovat näissä vaaleissa enemmän läsnä kuin arvaammekaan.

Uskonnollisuuteen pitäisi suhtautua politiikassa samalla tavalla kuin mihin tahansa maailmankatsomukselliseen taustaan, uskoo Kristillisdemokraattien ehdokkaana Europarlamenttiin pyrkivä Marja Anttoora. Nyt avoimesti uskonnollisia ehdokkaita saatetaan pitää epäuskottavina.

Keskustan ehdokas Sanna Lehtinen on valmis keskustelemaan eurokriittikoiden kanssa, jos näillä on tarjota omia ratkaisuja Euroopan integraation tilalle.

Vihreiden Ozan Yanarin mukaan Euroopassa korostetaan Suomea voimakkaammin oikeutta harjoittaa omaa uskontoa. Hänen mielestään Suomessa keskustellaan lähinnä uskonnon häivyttämisestä julkisesta tilasta, vaikka uskontoa on mahdoton kokonaan piilottaa.

CAROLINA NYSTÉN

– EUROVAALIEHDOKAS SETÄMIEHEN TENTISSÄ

Hei, ihan oikeasti, oletko sä poliittinen broileri? Pakkohan sitä on kysyä, jos tyttö on 21-vuotiaana ehdolla europarlamenttiin. ”En. Enkä tyttö.”, vastaa nuori nainen. ”En minä ole pitkään politiikassa ollut, vaikkakin poliitikoksi pääseminen on yksi suurimpia unelmiani. Totta kai lähdin, kun kysyttiin.”

Carolina Nystén ei ole poliittisesta kodista, ei puolueen kasvatti. ”Fuksi-vuonna lähdin edariin ja silloin Kokoomus tuntui luonnollisimmalta”, hän kertoo. ”Mutta ei se itsetänselvyyttä ollut. Olen porvarillisesta kodista, mutta en kovin poliittisesta. Meillä arvostettiin sivistystä ja perinteisiä arvoja.”

Juuri HYY:n edustajisto, ”edari”, on avannut Carolinalle ovia politiikassa. ”Sitä kautta mut tunnetaan puolueessa.” Muuten edaripolitiikka on ollut Carolinalle vähän pettymys. ”Tosi paljon kaikkea turhaa juttua. Mutta HYY:n taloutta pitäisi hoitaa hyvin, sitä mä olen yrittänyt sanoa!” Carolinalle talous on tärkeä ja talouskasvu mahdollisuus, ei uhka. ”Edari on paljon jäsenistöään vasemmistolaisempi. Muut opiskelijat on kiinnostuneempia arjesta, ei vain maailmanparantamisesta.”

Samuli Suonpää

”Hirveen erilaista porukkaa”, hän kertoo kun kysyn, kuka hänen ehdokkautta tukee. ”Nuoria, opiskelijoita, naisia, bisnesmiehiä, eri uskontokuntien edustajia, ateisteja sekä myös eri puolueiden jäseniä. Ja Kokoomuksesta tietysti Jyrki Katainen ja erityisesti Taru Tujunen.” Puoluejohdon tuki on ollut Carolinalle tärkeä. ”Tuntui tosi hienolta, kun ekan kerran tajusi että puolueen johdossakin joku tiesi, kuka minä olen. Katainen oli ihan mahtava, heti ekalla kerralla kun tapasimme. Se oli oikeasti kiinnostunut siitä, mitä minulla on sanottavaa.”

Kun Taru Tujunen kysyi, haluaako Carolina ehdokkaaksi, vastaus piti antaa heti. ”Enkä minä sitä paljon miettimään joutunutkaan. Tajusin, että nyt minulla on elämäni mahdollisuus päästä toteut-

tamaan unelmaani: auttaa ihmisiä ja puhua naisten oikeuksista.” Carolinan mukaan Suomessa kuvitellaan turhaan, että naisten oikeudet olisivat täällä kunnossa.

”Meillä väkivaltaa on kokenut 47 % naisista. Euroopassa vain Tanskassa osuus on suurempi. Jos me kerran ollaan ihmisoikeuksien kärkimaa, tässä on surullinen viesti. Eikö naisilla muka ole väliä? Miksi täällä hakataan naisia eniten?”

Istuessani kahville 21-vuotiaan koomuslaisen teologitytön kanssa, en kuvitellut törmääväni feminismiin. ”Olen minä feministi. Usein se tulkitaan kirosanana, mutta enhän minä miehiä vihaa. Feminismi nähdään ihan turhaan uhkana. Olen kokoomuslainen feministi. Ja se on nainen, ei tyttö. Olen ylpeä naiseudestani.”

Kysyn Carolinalta hänen poliittisista esikuvistaan ja sorrun setäilyyn. ”Hillary Clinton”, hän vastaa. ”Mikä ihmeen vastaus toi on?”, kysyn. ”Hillaryhan on klassinen petetty nainen, jonka rooliksi jäi kaiken-se-kärsii-kaiken-se-kestää!”

Carolina hymyilee, ei näytä loukkaantuneelta. Vastaus tulee miettimättä. ”Oliko Hillaryssa sulle kaikkein oleellisinta Monica Lewinsky? Se oli Yhdysvaltain ulkoministeri! Edistänyt naisten oikeuksia kaikkialla maailmassa, kävi ulkoministerinä 120 maassa ja sä nostat esiin vain sen, että aviomies petti sitä!”

Hyvä vastaus, myöntää setämies.

CAROLINA TENTISSÄ

Samuli Suonpää

NATO?

– *Ehdottomasti. Suomen pitää olla osa yhdessä puolustautuvaa länttä ja Eurooppaa. Onhan meilläkin ongelmia, mutta Venäjä on ihmisoikeuksien kanssa jotain ihan muuta. Ja Suomihan tekee jo nyt tärkeää työtä Kosovossa ja Afganistanissa yhdessä Naton kanssa!*

TURKKI EU:N JÄSENEKSI?

– *Tervetuloa, jos saavat lakinsa kuntoon. Meillä on Euroopassa yhteiset säännöt. Ihmisoikeudet ratkaisevat.*

MIKSI KOKOOMUS?

– *Haluan kristittynä tehdä politiikkaa kaikille vakaumuksista riippumatta. Minusta Kokoomus on tosi heterogeeninen puolue. Minulle tärkeitä arvoja ovat pehmeät arvot, ku-*

ten ihmisoikeudet ja lähimmäisistä välittäminen.

OLETKO KOKOOMUSNUORI?

– *Nuori kokoomuslainen. Se moneen kertaan riepotelu kokoomusnuorten ohjelma on huono. Tai ne lehtien esiin nostamat kommentit, onhan siellä paljon hyvääkin. Mutta aika absurdeja kommentteja se sisälsi.*

MITÄ USKOT SAAVASI EUROOPASSA AIKAAN?

– *Ei siellä yksin mitään saa aikaiseksi, vaan hyvällä yhteistyöllä. Pitää uskaltaa puhua tärkeistä asioista ääneen. Uskallan puhua ja tämä kampanjakin osoittaa, että pääsen ääneen. Kaikkein eniten minua kiinnostavat tällä hetkellä naisten oikeudet. Eivät ne ole mikään vasemmiston yksinoikeus.*

HOMOJEN AVIOLIITTO?

– *No se ei välttämättä ole Euroopan Unionin asia, jokainen maa saa päättää asiasta itse. Mutta olen sitä mieltä, että valtion tulee edistää tasa-arvoa ja mahdollistaa samat oikeudet kaikille seksuaalisesta suuntautumisestaan huolimatta. Kirkossa haluaisin säilyttää avioliiton naisen ja miehen välisenä instituutiona.*

MIKÄ NUORTEN ASIA OLISI EU:SSÄ TÄRKEIN?

– *Syrjäytyminen. Se pitää estää. Nuorille pitää saada töitä ja se onnistuu vain, jos yrittäjyyden mahdollisuuksia voidaan helpottaa. Meillä Suomessa työehtosopimuksetkin ovat liian jäykkiä, moni jää ulkopuolelle vaikka haluaisikin töihin.*

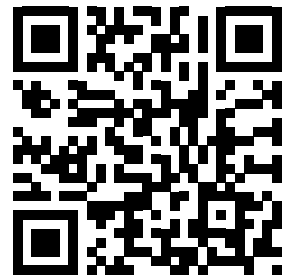

SUOMEN KIRKOT

Videosarja avaa
uuden ikkunan
Suomen kirkkoihin

Jokainen Suomen kirkko on yksilö. Jokaisella kirkolla on oma, erikoislaatuinen historiansa – ja tarinansa. Mitä niissä on vuosien varrella tapahtunut? Miten ne saivat alkunsa? Miten niiden arkkitehtuuri muotoutui ja mitä maalaukset kertovat? Kuvallisesti ja äänellisesti maalattu historiikki tuo kaukaiset tapahtumat nykypäivään kiehtovina kertomuksina.

Ota yhteyttä ja pyydä tarjous kirkkovideon suunnittelusta ja toteutuksesta.

Katso sarjan
ensimmäinen osa:
intv.fi/kirkot

inTV.fi

Tuottaja
Mikko Joona
040 170 6851
mikko@intv.fi

Tuottaja
Lasse Verkko
040 588 6348
lasse@intv.fi

NÄKÖKULMIA LÄHI-IDÄSTÄ

Erästä teologisen tiedekunnan professoria lainatakseni: ”On olemassa maita (kuten Suomi), joissa kaikki toimii, mutta mikään ei ole järjestettävissä. Ja sitten on olemassa maita, joissa mikään ei toimi, mutta kaikki on järjestettävissä.” Toisinaan lukiessa uutisia Suomesta saattaa joutua suuren hämmennyksen valtaan. Haluaisivat muun muassa määrälliä siitä minkälainen yhtenäinen yleisilme ravintoloiden terasseilla tulisi Helsingissä olla. Tai kieltää laulamasta Suvivirttä koulussa. Täällä ei kehdanne paikallisille näistä kotimaan kipukohdista kertoa, ihmettelisivät vain suotta, että eikö meillä tosiaan ole isompia ongelmia, kun tuollaisista asioista pitää kinastella.

Libanonin tilanne on vähintäänkin haastava. Sisällissodan muistot lienevät hyvin ihmisillä mielissä. Sen lisäksi parin viime vuosikymmenen aikana sekä Israelin että Syyrian asevoimat ovat silloin tällöin viettäneet aikaa maassa enemmän tai vähemmän kutsuttuina. Viimeksi vuonna 2006 melko monta korttelia varsinkin eteläisessä Beirutissa lakaistiin maan tasalle. Tunnelma oli sotaisa. Levottomuudet eivät ole siihen loppuneet: tämäkin vuosi on jo ehtinyt todistaa autopommeja ja aseellisia hyökkäyksiä. Erilaiset radikaalit ryhmittymät ovat aiheuttaneet harmia ympäri maata, kummankin edellä mainitun rajanaapurin kanssa on omanlaisiaan haasteita ja alueen levottomuuksien takia maassa on arviolta reilu miljoona ”vierasta”. Moni meistä valitkaa jo muutamasta.

Teologian opiskelija lähti työharjoitteluun Suomen Lähi-idän instituuttiin Beirutin, Libanonissa.

Jaakko Pylvänäinen

Vähempikin voisi saada pienen maan ratkeamaan liitoksistaan. Silti moni täällä jaksaa olla kohtelias ja vieraanvarainen. Sillä, saako päivälliskutsun etelässä vai pohjoisessa, lännessä vai idässä, tai sillä, oliko kutsuja syyrialainen pakolainen vai paikallinen isompi herra, shiia, sunni tai jonkun kirkkokunnan kristitty ei näyttäisi olevan väliä: vieraanvaraisuuden määrä yllättää aina. Ja mikäli tarvitsee apua, sitä kyllä tarjotaan. Useimmiten oma maailmankatsomus ei aiheuta ongelmia. Paikallisetkin puhuvat rohkeasti omistaan, ja eikös teologin pitäisi tässä lajissa pärjätä. Vaikuttaa siltä, että suurin osa ihmisistä toivoo vain elävänsä sovussa keskenään, vaikka epäluuloja on varmasti vielä puolin ja toisin.

Toki kotipuoltakin oppii täällä ollessaan arvostamaan uudella tavalla. Rauhan ja vakauden lisäksi voi kaivata pienempiäkin asioita. Täällä aikataulut ovat lähinnä suuntaa antavia, liikenne on vähintäänkin ”joustavaa” ja käsitettä ”katuosoite” ei tunneta. Sähköt ovat päivittäin poikki. Vesisateen yllättäessä kämpän lattia saattaa lainehtia. Erityisesti ihmetyttää se, että mikäli joku suosittu paikallinen poliitikko puhuu,

hänen kannattajansa yleensä samalla ampuvat ilmaan. Itse ehkä enemmän vain kuuntelin, jos hänellä olisikin oikeasti jotain sanottavaa.

Näiden kulttuurierojen lisäksi Lähi-itä tarjoaa myös – kokemuksiä. Kaverisi saapuu yölennolla Beirutin, joten luonnollisesti taksin tuotua hänet kotiovellesi paikallisen turvallisuuspalvelun agentit penkovat hänen laukkunsa samalla kun pyrit selittämään arabiaksi, että ”on se ihan ok kaveri ja ihan turisti vaan”. Joskus istutaan tärkeiden herrojen kanssa isojen autojen takapenkeillä, ihan kuin elokuvissa. Saatetaan joutua etsimään paikallisille filharmonikoille nuotteja Suomesta tai Saksasta asti. Toisessa yhteydessä voi tarjoutua tilaisuus lähteä mukaan osallistumaan pienen libanonilaisen seurakunnan avustustyöhön pakolaisleirille.

Erikoiset kokemukset ovat usein seurausta siitä, että asioita tehdään täällä eri tavalla, tai vielä useammin siitä, että lähtökohdat ovat mitä ovat. Kaikki asiat eivät toimi, mikä on nykytilanteessa ymmärrettävää. Siitä huolimatta moni asia näyttää kumminkin järjestyvän: onhan maa vielä pystyssä poliittisista umpisolmuista, heikosta infrastruktuurista, alueen levottomuuksista ja yli miljoonasta ylläpidettävästä pakolaisesta huolimatta. Pienet murheet alkavat vaikuttaa mitättömiltä, kun pääsee arvioimaan asioiden mittasuhteita toisenlaisesta näkökulmasta.

TALVEN VALOA

Ingmar Bergmanin *Talven valoa* (Nattvardsgästerna 1963) näytettiin elokuvateatteri Orionissa osana Helsingin yliopiston uskontotieteen laitoksen ja HYY:n Leffaryhmän järjestämässä Uskonto elokuvan peilinä -luentosarjaa. Teologian ja uskontotieteen kiinnostus elokuvaa kohtaan on ilahduttavasti kasvanut viime vuosien aikana. Tutkijat ovat huomanneet, että elokuvat tarjoavat loistavia tutkimuskohteita siinä missä esimerkiksi kirjallisuuskin. *Talven Valoa* on aina herättänyt keskustelua myös kirkon piirissä. Elokuva on meillä Suomessakin näytetty monissa papiston koulutustilaisuuksissa, eikä suotta. Elokuva kertoo papin työn henkisestä vaativuudesta. Elokuvan kantavia teemoja ovat uskon menetys ja kykenemättömyys auttaa lähimmäisiä. Siksi elokuva kuuluu mielestäni jokaisen papin ja papiksi pyrkivän yleissivistykseen.

Ingmar Bergman on monissa elokuvissaan käsitellyt uskonnollisia aiheita. Tämä johtunee ohjaajan uskonnollisesta ja kurinalaisesta lapsuudesta, hänen isänsä toimi muun muassa Tukholmassa kirkkoherrana, ja oli ankara isä. Bergman on itse todennut suhtautuneensa lapsuutensa ja uskontoon ristiriitaisin tuntein, ja hän onkin kuvannut suhdettaan lapsuuteensa ja uskontoon monissa elokuvissaan, kuten juuri *Talven valossa*. Elokuva on keskeinen osa niin kutsuttua ”Jumalan hiljaisuus” -trilogiaa. Kuten trilogian nimikin kertoo, elokuvassa on kyse Jumalan vaihtelusta ihmisille, jotka häntä etsivät. Bergman on itse todennut, että elokuva on yksi henkilökohtaisemmista teoksistaan, ja että hänen oli aivan pakko tehdä se. Ja tämä näkyy elokuvan toteutuksessa. Elokuva ei ollenkaan säästele katsojaa. Elokuva on tunnelmaltaan erittäin melankolinen; päähenkilön kasvoilla tuskin vilahtaa hymy. Elokuva sijoittuu alkutalven harmaaseen marraskuuhun. Harmautta ja melankolista tunnelmaa korostaa mustavalkokuvaus sekä elokuvan pitkät kohtaukset ilman leikkauksia, jotka tulevat suoraan iholle.

Elokuvan keskiössä on leskeksi jäänyt pastori Thomas Ericsson. Vaimonsa menettämisen lisäksi hän on menettänyt uskonsa Jumalaan – kenties pahin työtapaturma mitä papille voi käydä. Uskon ja rakkaan vaimon menetys näyttävät lamauttaneen miehen täysin ja myrkyttäneen hänen elämänsä. Elokuva

Tuomas Hurme

alkaa kesken Ericssonin toimittamaa jumalanpalvelusta. Jumalanpalvelu on kuvattu hyvin yksityiskohtaisesti ja niin realistisesti, että elokuva kelpaisi opetusmateriaaliksi käytännölliselle teologialle. Kirkossa ei ole paljon väkeä, vain kourallinen seurakuntalaisia, tuttu näky valitettavasti monessa kirkossa nykyäänkin. Seurakuntalaisten joukossa ovat opettajatar Märta Jansson, Karin Persson ja hänen miehensä Jonas Persson sekä suntio Algot Frövik ja muutama muu henkilö. Pastori Ericssonin kasvot ovat täysin ilmeettömät kun hän suorittaa tehtävänsä seurakunnan sielunpaimenena. Jumalanpalveluksen toimittamisen hän näyttää hoitavan pelkällä rutiinilla vailla kutsumusta ammattiinsa, joka on papin tehtävässä ensiarvoisen tärkeä. Myöhemmin pastori Ericssonin pakeille tulee Jonas Persson, joka kärsii maailmanlopunpelosta. Pastori ei oman henkisen tuskansa lamauttamana kykene auttamaan Jonasta ja tämä päättyy lopulta tekemään itsemurhan. Ongelmallinen suhde pastorilla on myös opettaja Märtaan, joka on rakastunut pastoriin, joka ei kuitenkaan kykene vastaamaan Märtan tunteisiin. Elokuvan lopussa juuri ennen kuin pastori on aloittamassa uutta jumalanpalvelusta, suntio Algot Frövik pukee sanoiksi pastorin itsensä esittämän kysymyksen ”Miksi minut hylkäsit?”. Lopuksi Ericsson pitää vielä jumalanpalveluksensa. Elokuvan kompleksisuutta kuvastaa se, että lopun jumalanpalvelusta on tulkittu sekä toivoa antavasta tulevasta tai sitä vastoin kaiken loppuna.

LIIAN ISO TELKKARIIN

Anni Rautanen

Yli puoli miljoonaa yhdysvaltalaista on vuodesta 2012 alkaen seurannut säännöllisesti HBO:n *Girls*-sarjaa. Siinä neljä aikuisuuden kynnyksellä horjuvaa nuorta naista tuskailee epämääräisten seksi- ja parisuhteiden sekä epävarman työelämän kanssa, kreisibailaa ja kärsii pakko-oireista sekä sukupuolitaudeista. Tyttöjen keskustelut ovat välillä turhauttavia, välillä liikuttavia. He ovat yhtä aikaa itsekeskeisiä ja säällittäviä sekä hauskoja ja inspiroivia. Samaistuttavia. Sarja ei kuvaa pelkästään naiseuden aurinkoista puolta, vaan käsittelee myös sen vaivaannuttavia yksityiskohtia. Joillekin sarjan merkittävin puoli ei kuitenkaan ole sen oivaltava tapa käsitellä nuorten naisten elämää. Tärkeämmäksi teemaksi on noussut se, että päähenkilö **Hannah Horvath** on lievästi ylipainoinen.

Hannahin näyttelijä **Lena Dunham**, 28, on myös *Girls*in luoja, käsikirjoittaja ja ohjaaja. Hän on voittanut kaksi Golden Globea sekä ollut ehdolla monien muiden televisiomaailman palkintojen saajaksi. *Girls*issä Dunhamin nähdään pukeutuvan luontevasti sellaisiin vaatteisiin, joita naistenlehdet eivät yleensä suosittele hänen kokoisilleen neidoille. Paljastavaa pukeutumistakin enemmän kohahduttaa hänen roolihahmonsansa Hannahin alastomuus. Hänen vartaloon ei todellakaan piilotella. Hän on alasti niin kylvyssä käydessään kuin pöytätennistä pelatessaan.

Ylipainoisen Dunhamin alastomuus on nostanut hänet tapetille kerta toisensa jälkeen yhdysvaltalaisessa mediassa. Radiojuontaja **Howard Stern** kommentoi *Girls*ä sanomalla: ”Sarjassa on pieni, lihava tyttö, – joka riisuutuu jatkuvasti ja se tuntuu vähän kuin raiskaukselta. En halua nähdä sellaista.” Vaikka Stern onkin pyytänyt kommenttiaan anteeksi, tuntuu uskomattomalta, että turhien sukupuolienormien rikkominen voi tulla verratuksi raaimpaan mahdolliseen seksuaaliseen alistamiseen muotoon. Kriitikoiden joukkoon liittyi myös plastiikkakirurgian runtelema muotitoimittaja **Joan Rivers**: ”Näytät miltä näytät, ja se on okei, mutta älä esitä, että muiden on

okei olla samanlaisia. Koita näyttää paremmalta!” Rivers tietysti itse näyttää kanssasisarilleen kunniakkainta mahdollista esimerkkiä arvokkaasta naiseudesta, joka perustuu vastakkaisen sukupuolen miellyttämiseen ja muiden naisten ulkonäön kommentointiin.

Riversin ja muiden samanmielisten kuoro on vastustanut Dunhamin näkymistä ruuduillaan vedoten muun muassa siihen, että lihavuus on epäterveellistä. *Huffington Post* -lehden kolumnisti kirjoitti: ”Toivon, että tulevissa jaksoissa [Dunhamin] hahmo löytää tavavan palvella ylipainoista sukupolveaan – ei olemalla tyytyväinen painoonsa, vaan tekemällä sille oikeasti jotakin.” Vaikka ylipainoisuus nostaakin esimerkiksi sydän- ja verisuonitautien riskiä, ei Lena Dunham ole vastuussa kansallisen ylipaino-ongelman kitkemisestä. *Girls*ä ei liene tarkoitettu parikymppisen naisen oppikirjaksi tai varsinkaan treeniohjelmaksi, vaan todenmukaiseksi kuvaukseksi nuorten newyorkilaisten elämän sekavuudesta. Osa heistäkin on ylipainoisia.

Reaktiot Dunhamin alastomuuteen ovat myös paljastaneet ihmisten salattuja ajatuksia ylipainoisten ihmisten seksuaalisuudesta. *Girls*issä Hannahin rento nakuilu ei aina ole järin eroottista.

Tämä on hämmentänyt ja jopa ärsyttänyt sekä nais- että mieskatsojia, jotka ovat tottuneet esimerkiksi - sarjassa nähtävään hekumalliseen alastomuuteen. Toisaalta samat katsojat vaikuttavat pöyristyneiltä siitä, että sarjassa kuvataan myös Hannahin vilkasta seksielämää. Järkytyksen syy piilee siinä, että Hannahin tyyppisillä ylipainoisilla naishahmoilla ei perinteisesti ole ollut seksuaalista puolta – saati muutenkaan aktiivista roolia – länsimaisessa valtavirtavihteessä, eikä heitä juuri koskaan näytetä alastomana televisioruudulla. Joidenkin mielestä esimerkiksi toisella tuotantokaudella nähty Hannahin yhden yön juttu komean lääkärin kanssa ei olisi edes mahdollinen tosielämässä. Eihän ylipainoisella ihmisellä yksinkertaisesti voi olla minkäänlaista viehätysvoimaa.

Lena Dunham ei vaikuta ottaneen kritiikistä liikaa itseensä. Hän totesi eräässä haastattelussa: ”Pelkoni kävi toteen: ihmiset kutsuivat minua läskiksi ja inhottavaksi, mutta selvisin siitä hengissä. Nyt jatkan elämäni.” Hyvä niin, sillä Dunham on vain parissa vuodessa tehnyt paljon voimauttaakseen ulkonäöstään epävarmoja naisia. Hän on laittanut itsensä likoon vastustaakseen ajatusmallia, jossa nuoren naisen tarvitsee pitää painonsa normien mukaisena tulakseen hyväksytyksi. Lena Dunham on myös luvannut ”elää 105-vuotiaaksi ja esitellä reisiään päivittäin”, joten hänen kriitikoillaan riittänee puhuttavaa vielä pitkään. Elleivät he sitten ala arvioida Dunhamin vartalonmuotojen sijasta hänen ansioitaan taiteilijana ja nuorten naisten äänitorvena.

Lena Dunham esiintyi taannoin *Saturday Night Live*in paratiisi-sketsissä, luonnollisesti ilkosillaan.

MIKSI MINÄ?

Valmistuin Helsingin yliopistosta teologian maisteriksi A2- linjalta joulukuussa 2010. Minulla on kolme kansainvälisyyteen liittyvää sivuainetta, olen ollut Erasmus-vaihdossa, toimin opiskeluaikanani aktiivisesti opiskelijajärjestössäni ja tuutorina, suoritin pakollisen korkeakouluharjoitteluni Suomen Yhdysvaltain suurlähetystössä ja olen luonut vahvaa suhdeverkostoa jo opiskeluaikanani.

Valmistumisen jälkeen vietin vuoden Ranskassa ja Luxemburgissa palkattomassa työelämävalmennuksessa jälleen Suomen ulkoministeriön palveluksessa. Palattuani Suomeen aloitin kahden vuoden määräaikaisen työn projektisuunnittelijana kirkollisessa järjestössä.

Määräaikainen työsuhteeni päättyi viime vuoden lopussa ja tässä sitä ollaan: työttömänä työnhakijana, monta kokemusta ja laajaa osaamista rikkaampana mutta tilanteessa, johon en koskaan uskonut päätyväni. En voi tehdä suunnitelmia, voin vain unelmoida ja tuntea epävarmuutta tulevasta. Päälimmäinen kysymykseni on koko työttömyyden ajan ollut, vaikka tiedänkin työttömyysluvat ja heikon taloustilanteen: ”Miksi minä? Miten minä päädyin tähän pisteeseen, mitä tein väärin ja miksi en löydä työpaikkaa sinnikkäästä yrittämisestä huolimatta?”

TUNTEIDEN VUORISTORATAA

Olen viimeisen puolen vuoden aikana lähettänyt yli 60 työhakemusta erilaisiin työtehtäviin. Olen ollut tähän mennessä kolmessa eri haastattelussa. Tämä on kuulemma hyvä suhdeluku. Osa hakemuksista on tehty hutaisten mutta valtaosaan olen panostanut. Mitä pidempään työttömyyteni on kestänyt, sitä turtuneempi ja tottuneempi alan olla tilanteeseen. Työttömyydestä on alkanut tulla arkea.

Toïssä ollessani lähenevä työttömyys tuntui suurelta seikkailulta. Nyt minulla olisi aikaa etsiä kiinnostavaa työtä, opiskella, tavata ystäviä ja nauttia aamukahvini rauhassa. Ei enää aikaisia aamuhetkisiä ja tylsiä kokouksia. Ja koska olen sinkku eikä minulla ole lapsia, ei työttömyyden mukanaan tuoma talouden heikkeneminen huolettanut minua suuresti. Ansiosidonnainen päiväraha olisi sen verran hyvä, että sillä maksaisi vuokran ja laskut, vaikka herroiksi (tai rouviksi) sen kanssa ei pääsisikään elämään.

Tammikuussa oltuani työttömänä viikon, todellisuus iski rankasti vasten kasvoja. Minulla oli liikaa aikaa, rutiini

SULJETUT OVET

Laura Leipakka

Työttömyys on monelle todellisuutta. Valitettavan usein myös monelle nuorelle ja vastavalmistuneelle. Synkeiden tilastojen takana on oikeita ihmisiä. Miltä tuntuu olla yksi tuhansista nuorista korkeakoulutetuista työnhakijoista, joille työpaikkojen ovet eivät aukene lukuisista kolkuttamisyrityksistä huolimatta? Tässä on minun tarinani.

puuttui elämästä täysin ja päämäärättömyys vaivasi mieltä. Suomalaista yhteiskuntaa määrittää työ. Ihmiset kysyvät ensimmäisenä, että mitä teet työksesi. Uusia ihmisiä tavatessa tuntui aluksi - ja tuntuu vieläkin - oudolta ja vähän nololta sanoa, että olen työtön. Ihan kuin olisin laiska tai saamaton yhteiskunnan eläti, joka ei tee mitään ansaitakseen toimeentulonsa ja oikeuteensa olla olemassa.

Ensimmäisillä työttömyysviikoilla opin, että muutun apaattiseksi ja flegmaattiseksi, jos minulla ei ole mielekästä tekemistä. Opin, että niin optimistinen ja positiivinen kuin luonteeltani olenkin, saatan kokea masennuksen tunnetta ja epätoivoa. Opin, että työnhakemuksiin ei läheskään aina saa mitään vastausta ja että työnhaku itsessään ei takaa työpaikkaa – työllistyminen on aika pitkälti kiinni suhdeverkostosta ja tuurista.

Tammikuu vaihtui helmikuuksi, helmikuu maaliskuuksi ja lopulta oltiin jo huhtikuussa. Edelleen työttömänä. Hakemukset seurasivat toistaan. Ansiosidonnainen päiväraha alkoi juosta. Aurinko alkoi lämmittää ja kevät saapui. Työttömyyteni alussa potema huono omatunto siitä, että olin outoihin aikoihin kotona, alkoi vaihtua arkisiin rutiineihin ja epämääräisiin aikatauluihin.

Katson edelleen työpaikkailmoituksia mutta en niihin vastatessani tunne toivoa, vaan pikemminkin olen alkanut alistua siihen, että minun pitää löytää kokonaan uusi ura, luoda itse oma työpaikkani tai tehdä jotain todella radikaalia, koska olen tavallaan pääsyt pois työn mukanaan tuomasta arkisesta oravanpyörästä. Samalla kapinahenkii nostaa päätään: jos kukaan ei kerta halua minua töihin, niin j*malauta, minä näytän maailmalle, että minusta on johonkin.

KAIKKI ON ASEENTEESTA KIINNI

Monet asiat elämässä ovat asenteesta kiinni. Minua on siunattu optimistisella mielenlaadulla. Tiedän, että työttömyyteni ei ole ikuista mutta vaikeina hetkinä epätoivo ja epäonnistumisen tunne ovat olleet voimakkaita. Ilman lähipiiriäni ja turvaverkkoani, perhettä ja ystäviä, en olisi selvinnyt kuluneista kuuksista selvjärkisenä hengissä.

Syrjäytyminen, olen kauhukseni huomannut, olisi todella helppoa. Nykyinen tietoyhteiskuntamme mahdollistaa sen, että kotoa ei tarvitse poistoa asioita hoitamaan, kaiken voi tehdä nettissä tai tilata kotiin. Toisaalta minun on ollut pakko pysähtyä pohtimaan, mitä haluan elämälläni ja elämässäni tehdä. Joudun haastamaan itseni päivittäin ja hyväksymään sen, että en ole riittävän pätevä kaikkeen mihin kuvittelen.

Jatkuvan kielteisen palautteen kanssa eläminen on rankkaa. Sillä sitä työnhakeminen pääsääntöisesti on, kielteisen palautteen vastaanottamista. Vaikka maailma on tilaisuuksia täynnä, ei kaikkia niitä ole tarkoitettu minulle. Samalla on pelottavaa, kun ei yhtään tiedä, mitä elämässä tulee tapahtumaan. Ikään kuin muut ihmiset päättäisivät kohtalostani. En uskalla sopia mitään, koska työpaikka voi tulla yhtäkkiä ja pyytämättä.

Mutta kaiken kaikkiaan työttömyys on ollut kaikin puolin kasvattava kokemus. Päälimmäisiä tunteita turhautumisen ja leipääntymisen lisäksi, on ennen kaikkea kiitollisuus siitä, mitä minulla on. Olen terve, minulla on ihana lähipiiri, minulla on hyvä koulutus ja onnellinen luonteenlaatu. Ja minulle maksetaan rahaa siitä, että olen kotona klo 11 aamulla lukemassa romaania. Vaikka tämä ei ole ihanteellinen skenaario, voin nauttia tästä hetkestä ja iloita siitä, mitä minulla jo on.

HYLÄTYT

Koonnut: Ella Luoma

Vaikka vielä opiskelisikin, joulukuusta alkaa yleensä itsetuntoa koetteleva rumba, jota jotkut teologit kutsuvat myös kesäteologipaikkojen hauksi. Vaikka siitä harvemmin huudellaan, se ei aina mene niin kuin Strömsössä ja rannalle jääminen voi tuntua kamalan henkilökohtaiselta. Kaksi opiskelijaa kertovat omat vähemmät onnistuneet tarinansa.

NAINEN 27 VUOTTA

Kuvittelin olevani viidennen vuoden opiskelijana ja useampana kesänä seurakuntaan työllistyneenä melko turvallisilla vesillä hakiessani pitkälti TYT-listaa seurailen kesätöitä erinäisistä siellä itseään mainostavista seurakunnista. Toisinaan klikkailin Kotimaan nettisivuja ja eksyimpä molliakin kuluttamaan. Hakemusten pudottelu tuotti tulosta: Pääsin useammin kuin kerran haastatteluun, joihin piti ajaa päivä junalla tai bussilla, jotka kestivät puolesta tunnista 40 minuuttiin ja joiden jälkeen olo oli aina hyvä. Joka kerrasta jäi käteen varma kädenpuristus ja tunne siitä, että oli varmasti tullut valituksi. Soittoa ei kuitenkaan koskaan kuulunut takaisin ja yleensä reilun kuukauden jälkeen postiluukusta pöllähti kirje, jossa pahoiteltiin että tällä kertaa et tullut valituksi ja käskettiin rohkeasti vaan "laittamaan matoa uuteen koukkuun". Se oli joka kerta yhtä masentavaa.

Kesäteologin paikkaa haetaan niin täysin omalla persoonalla, ettei voi olla ottamatta itseensä, kun ei tule valituksi. Miksi minun persoonani ei kelpaa kenellekään? Pitääkö vetää esiin sukupuolikorkeus, vai oliko siitä nyt oikeastaan kyse, kun en soita mitään instrumenttia? Olinko liian tyrkky, vai sittenkin liian vähän? Pääsikö se hiljaisen oloinen kiharapääpoika maripaita päällään minun sijastani? Valmistauduinko huonosti haastatteluun? Ja miten sellaiseen edes valmistaudutaan? Haastattelijoiden kysymyksen ja kiinnostuksen kohteet saattoivat nimittäin olla mitä sattuu. Toisinaan kysyttiin siitä musikaalisuudesta, kerran sitä miten hoidan omaa hengellisyyttäni. Jotenkin väärin vissiin, kun työpaikkaa ei tippunut.

Juotuaani kahvit viidennen epäonnistuneen haastattelun jälkeen junassa, päätin että enää en mene aamulla suihkuun, vedä päälle junassa kuitenkin rypistyviä vaatteita ja etsi kartan avulla jotain geneeristä seurakuntasalia. Jos joku vielä soittaa haastatteluun käsken ottamaan töihin siitä paikasta tai unohtamaan koko jutun. Laskeskelin turhautuneena junamatkoihin tuhrautuneita tunteja. Mitä kaikkea tälläkin ajalle

olisi voinut tehdä. Loppujen lopuksi en työllistynyt siksi kesäksi seurakuntaan.

NAINEN 24 VUOTTA

Toissa talvena olin tulevan kesän työpaikan suhteen epätoivon partaalla. Edellisen kesän työpaikasta oli luvattu rippikoulutyötä seuraavaksi kesäksi, mutta vuodenvaihteessa seurakunnasta ilmoitettiin yllättäen, ettei kesäksi palkatakaan yhtään kesäteologia. Uutisesta pettyneenä lähettelin kymmeneen seurakuntaan hakemuksen saaden vastaukseksi siunausta toivottelevia hylkykirjeitä. Siksi olinkin onneni kukkuloilla, kun erästä rannikkokaupungin seurakunnasta soitettiin ja kutsuttiin haastatteluun.

Haastattelu sujui mukavasti. Minua haastattelivat rippikoulutyöstä vastaava pappi ja pari nuorisotyönohjaajaa. Muutaman päivän kuluttua pappi soitti minulle ja kertoi: "Me valittiin sut. Tervetuloa meidän seurakuntaan töihin!" Kivi vierähti sydämeltäni. Olin helpottunut. Iloinen. Vittuilin eksälleni, jota ei valittu. Ostin uuden takin, rahaa kun oli tulossa.

Viikon päästä makoisilta päiväunilta herätyksi huomasin, että pappi on yrittänyt soittaa minulle. Soitin takaisin, mutta kukaan ei vastannut. Huomasin saaneeni facebook-viestin papilta: "Kirkkoherra ei ole hyväksynyt ehdotustani, että sinut valitaan kesäteologin tehtävään... (pahoitteluja)... Epävirallisesti voin sanoa, että tässä on tapahtunut epäselvyyttä johtamisessa ja sisäisessä organisaatiossa. Olin itse sinun valintasi kannalla, mutta menettelykuviot kesätyöntekijöiden ehdottamisessa kirkkoherralle eivät olleet selkeät..."

Tyrmistyneenä yritin tavoittaa pappia, mutta en saanut häntä kiinni. Soitin kirkkoherralle itkupuhelun. Mitä on tapahtunut? Kirkkoherra oli kylmä: "Tässä on tapahtunut seurakunnan sisäisiä asioita, jotka eivät kuulu sinulle. Viime kädessä minä päätän työntekijöiden palkkaamisesta, enkä ole eräistä syistä johtuen voinut valita sinua tehtävään. Pappi ei olisi saanut luvata sinulle töitä."

En saanut kirkkoherralta selitystä tapahtuneeseen, joten jätin papille vies-

tin. Vaadin saada kuulla syyn siihen, miksi minut yllättäen torjuttiinkin, miksei kirkkoherra voi hyväksyä ehdotusta. Lisäksi soitin pappisliittoon ja selvitin, onko minulla oikeutta vaatia selitystä. Tiesin, että lopulta kirkkoherrat päättävät kesäteologien palkkaamisesta, mutta ihmettelin, millä perusteilla kirkkoherra voi hylätä nuorisotiimin ehdotuksen. Liitosta kehoitettiin painostamaan seurakuntaa selittämään tapahtunut, vaikkei heitä siihen mikään pykälä velvoitakaan.

Olin koko illan äärimmäisen turhautuneisuuden aiheuttamien itkunpuuskien vallassa. Kirkkoherran sanat "Tämä ei kuulu sinulle" tuntuivat julmilta ja epäoikeudenmukaisilta. Miten niin ei kuulu? Mitä minulle ei voida sanoa? Mikä on niin pahaa, ettei voida kertoa? Jupisin taitelevani kaikkien naisteologien puolesta, vaikka kirkkoherra olikin tähdentänyt, ettei hylkääminen johtunut sukupuolestani.

Seuraavana päivänä pappi soitti. Ker toi olevansa ihan henkilökohtaisella asialla, puhuvansa vain epävirallisesti, toivovansa, että puhuttu jäisi meidän kahden väliseksi. Pappi kuulosti erittäin ahdistuneelta. Häntä inhotaan työpaikalla. Kuulin sanan uhri. Tunnepuheen punaisesta langasta oli vaikea saada kiinni. Lopulta minä lohdutin pappia ja toivotin siunausta.

Soitin vielä useita puheluita ja selvitin asiaa. Suoraa vastausta en kysymykseeni saanut, mutta irrallisista palasista koostin tulkintani tapahtuneesta. Selvisi, että papin ja nuorisotyöntekijöiden välillä oli ollut pidemmän aikaa kireä tunnelma ja erimielisyyksiä. Oli valtapelejä, jollaiseksi myös kesätyöntekijän valinta kehittyi. Vaikka olin hävinnyt nuorisotiimin äänestyksen, pappi oli päättänyt ehdottaa kirkkoherralle minua kesäteologiksi. "Me valittiin sut" oli valhe. Pappi valitsi, ei muut. Soittaessaan minulle ensimmäisen kerran pappi kai ajatteli, että jos minulle on jo luvattu töitä, eivät muut tohdi enää vetää mattoa altani ja palkata äänestyksen voittanutta henkilöä. Nuorisotiimi kuitenkin piti puolensa ja kirkkoherra toimi oikeudenmukaisesti palkatessaan minun sijastani äänestyksen voittaneen henkilön.

Mielestäni kirkkoherra olisi kuitenkin voinut kertoa minulle heti suoraan, että pappi ei pitäytynyt nuorisotiimin äänestystuloksessa vaan ehdotti omin päin minua. Sanomalla, ettei asia kuulu minulle, hän vain hämmensi hämmennettyä ja sai minut tuntemaan suurempaa vääryyttä kuin mitä todella olin joutunut kokemaan.

Kesätyönhakuni päättyi lopulta onnellisesti. Sain toisen paikan, jossa pystyin kehittämään teologina enemmän kuin rippikoulutyössä.

KYMMENEN MUUTOSTA KIRKOSSA

Radikaalipappina mediassa profiloitunut Kai Sadinmaa julkaisi huh-tikuun aikana kiistakirjoitelmansa 10 käskyä kirkolle. Aiemmin kirkkoihin esitellyt pastori on kirjassa tiivistänyt näkemyksensä kymmenen kohdan ohjelmanjulistukseksi, jossa evankelis-luterilaiselle kirkolle esitetään sama viesti kuin muinoin Israelin kansalle: tehkää parannus! Kantaisivatko Tornion profeetan käskyt toteutuessaan hyvää hedelmää, vai kääntyisivätkö hyvät aikomukset itseään vastaan, kuten ihmisten kanssa on usein tapana? Kyyhkysessä ei kaikkea purematta niellä, joten katsoimme parhaaksi ottaa asiasta selvän.

Koska Jumala on osannut olla jakamatta meille profetoimisen lahjoja, niin kustakin käskystä on konstruoitu varmuuden kaksi tulevaisuudenkuvaa, positiivinen ja negatiivinen. Jokaisesta käskystä esitetään tiivistelmä, minkä jälkeen kuvataan mahdolliset seuraukset. Kaikki sitaattit ovat Sadinmaan kirjasta.

1. KÄSKY: ÄLÄ VALEHTELE JEESUKSESTA

Kirkon on opetettava Jeesuksesta yhteiskuntajärjestyksestä uhmaavana kapi-nallisena turvallisen ja pehmeän kiilto-kuva-Kristuksen sijaan. Evankeliumin julistamisen tulee tapahtua kaduilla, eikä kirkossa.

Positiivi: kirkosta tulee symbolinsa Jeesuksen Kristuksen mittainen, mitä tulee ihmisten tavoittamiseen, jalkautuvaan papintyöhön ja yhteiskunnallisena soraäänä toimimiseen. Sanonta ”mitä Jeesus tekisi?” lakkaa olemasta kevyttä leikkiä.

Negatiivi: Katusaarnaajien jengeistä ja ex tempore- jumalanpalveluksista tulee uusi järjestyshäiriöiden aiheuttaja kaupungin kaduilla. Jeesus saa uuden visuaalisen ilmeensä seinille taiteiluissa graffiteissa, joissa ”kesytön ja maskuliininen Juudan leijona” tarkkaa katsojaa kuin Che Guevara ja poseeraa ylävartalo paljaana kuin Putin.

2. KÄSKY: LOPETA JÄSENTEN KOSISKELU

Kirkon on lakattava toimimasta keski-ikäisten rouvien ompeluker-hona ja palveluyrityksenä ja muututtava yhteiskunnan vähäosaisten suojalinnakkeeksi.

Pastori Kai Sadinmaa peräänkuu-luttaa kirkon muutosta, mutta mitä tapahtuisi, jos hänen teesinsä todella siirrettäisiin käytäntöön? Kyyhkynen laittaa uudet kymmenen käskyä koetukselle!

Olli-Pekka Toivanen

Jeesus saa uuden visuaalisen ilmeensä seinille taiteiluissa graffiteissa, joissa ”kesytön ja maskuliininen Juudan leijona” tarkkaa katsojaa kuin Che Guevara ja poseeraa ylävartalo paljaana kuin Putin.

Positiivi: kirkko karsii palveluitaan, eikä yritäkään olla kaikkea kaikille. Perustehtävät, kuten sanan ja sakramenttien jako saavat enemmän tilaa.

Negatiivi: kirkko siirtyy marginaaliin ja aloittaa kilpailun Vapaa-ajattelijoiden kanssa siitä, ketä sorretaan eniten. Luterilaisuudesta tulee ryppyotsaista nyrkinheristelyä, jonka rinnalla Anima-lia-aktivismikin alkaa vaikuttaa kevyeltä partiolaistominnaalta.

3. KÄSKY: SAARNAA POLIIT-TISTA EVANKELIUMIA

Kirkon toiminnan on oltava avoimen poliittista, sikäli kuin jo sen olemassa-olo on loukkaus vallitsevia olosuhteita kohtaan. Evankeliumia tulee tulkita tästä kontekstista käsin.

Positiivi: kirkko ottaa paikkansa yhteiskunnallisena arvovaikuttajana, eikä mieli joka sanankäänteessä jäsenmääränsä säilyttämistä. Uusi, rohkeampi linja onnistuu jopa kasvattamaan kirkkoon liittyvien määrää.

Negatiivi: kirkon diakoniatyö loppuu täysin, sillä sellainen on vain myö-täilevää reagointia valtopoliittikan lie-veilmiöitä kohtaan. Poliittiset allegoriat muodostuvat akateemisessa teologiassa normiksi, josta poikkeaminen kuitataan yhtä naurettavaksi ”kuin, jos naittais Neitsyt Marian ja Babylonin porton”.

4. KÄSKY: LOPETA SIJOITUSBISNES

Kirkon on luovuttava eettisestä sijoitta-misesta ja vastustettava talouspolitiikkaa, jonka periaatteet ovat yhteen sopimattomia kristillisen etiikan kanssa.

Positiivi: kirkko sopeutuu uuteen, vähävaraisempaan tilanteeseen, jossa työntekijät tietävät joutuvansa tyyty-mään keskivertoa pienempiin eläkkeisiin ja karsittuihin työetuihin. Palveluiden supistamisesta (kts. 2. käsky) ja vapaaehtoisista lahjoituksista joh-tuen kirkko kuitenkin tulee toimeen omillaan.

Negatiivi: kirkon uskóyhyys tuo takaisin erakkokulttuurin, äärimmäisen asketismin ja ruumista kurittavan kilvoittelun, mikä muuttuu omaa hengellisyttään pönkittävien keskinäiseksi egoiluksi. Pohjoisessa suosituksi muodostuu kisailu siitä, kuka elää pienim-mällä määrällä omalla verellä ravittuja sääskiä.

5. KÄSKY: LOPETA RIKKAIDEN SUOSIMINEN

Eriarvoisuuden kasvattaminen poliittisin toimin on tämän hetken haitallisimpia ongelmia. Kirkon ei tule myötäillä tätä kehitystä, vaan puolustettava kaikin heikoimpien ihmisarvoa.

Positiivi: kirkon talouskriittiset linjaukset tuovat uutta kansansuosiota yli aatteellisten- ja puoluerajojen. Jopa vaimennuksen uskonnolliset äänenpainot vaimenevat.

Negatiivi: kaikki yksilötason hyvän- ja oikeudenmukaisuus muuttuu kirkon parissa pahemmaksi, sillä huomion on kohdistuttava isompiin kokonaisuuksiin. Eikä kukaan kiinnosta potilas, vaan hänen sairautensa.

6. KÄSKY: ÄLÄ KUMARRA VALTAA

Kaikki kytkökset kirkon ja valtion välillä on katkaistava, jotta kirkko olisi täysin vapaa puuttumaan yhteiskunnan epäkohtiin.

Positiivi: kirkko vetäytyy julkiselta sektorilta, mikä lopettaa samalla kiistelystä sen julkisoikeudellisesta asemasta. Verotusoikeuden menetys ei suuremmin vaikuta kirkkoon (kts. 4 käsky).

Negatiivi: kirkko muuntuu maanlaajuiseksi, eristäytyneeksi lahkoksi, jonka vakaumuksellisimmat jäsenet katkaisevat kaikki siteensä järjestäytyneeseen yhteiskuntaan. Jopa vanhoillislestadiolaiset ovat kauhuissaan uudesta linjasta.

7. KÄSKY: LUOVU TEKOPYHYDESTÄ

Kirkon sisällä tapahtuvat väärinkäytökset on tuomittava ja syylliset saatettava edesvastuuseen. Yhtenäisen kirkon ideaalia ei tule varjella silmien ummistamisella.

Positiivi: kirkko puuttuu kovalla kädellä sisäisiin väärinkäytöksiin ja katsoo, että rikokset myös käsitellään rikoksina.

Negatiivi: ajatus yhtenäisestä kirkosta hylätään, mikä saa kirkon keskushallinnon ja herätysliikkeiden väliset kiistat roihautamaan ilmieliekkisiin. Suomi muuttuu kristillisen heimosodan taistelutantereeksi.

8. KÄSKY: LUOVU MESSUSTA JA MUUSTA MAGIASTA

Messun asemasta kristillisen elämän keskuksena tulee luopua. Nykyinen luterilainen messu on vain itsetarkoitussellinen sekoitus magiaa ja teologista siansaksaa.

Positiivi: kirkko lopettaa messuun liittyvän teologisen hiustenhalkomisen ja korostaa sen yhteisöllisyyttä Kristuksen muistoateriana, joka kokoaa yhteen hengellistä ravintoa etsivät.

Negatiivi: messusta luopumisen yhteydessä kirkko hylkää turhana myös kasteen, koska ei Lutherkaan sitä välttämättömänä pitänyt. Sakramenteja kaipevat hakevat korviketta sunnuntaibrunseista ja vauvauinneista.

9. KÄSKY: ANNA HOMON RAKASTAA

Homoseksuaalisuus ei ole ristiriidassa kristillisen opin kanssa, eikä perinteisen avioliittokäsityksen tule sanella kirkon suhtautumista seksuaalivähemmistöihin.

Positiivi: kirkko luopuu vihkimisoi-keudestaan, mutta vihkipareilla on edelleen mahdollisuus hakea liitolleen siunausta, sukupuoleen katsomatta.

Negatiivi: Koska rakkaus ”ei karsinoi ja valikoi väyliä esiintulolle”, kaikki padot kirkossa murtuvat. Kaiken hui- pentumana Fedja-setä, kissa, koira ja traktori saavat siunauksen polyamori- sille yhteiselolle.

10. KÄSKY: ÄLÄ TEE RAAMATUSTA JUMALAA

Raamattu on ihmisten kirjoittama, ihmisen ja Jumalan suhdetta moninai- sesti kuvaava teos, joka ei kuitenkaan ole suoraan Jumalan sanaa.

Positiivi: Raamattu säilyttää ase- mansa kristillisen uskon todistuksena, mutta sen raadollisia ja inhimillisiä piir- teitä ei silotella tai selitetä pois, vaan ne hyväksytään kuvauksina ihmisyyden varjopuolista.

Negatiivi: Raamattu sysätään vitrii- niin, ja korvataan uudella, oivallisem- malla teoksella: pyhinä perheet ja seu- rakunnat ympäri Suomen kokoontuvat kuulemaan ajatonta todistusta siitä, miten Kai Sadinmaan mielestä kaikki oli niin hanurista vielä Herran vuonna 2014.

teologia.fi
taivaallisen hyvää
tutkimusta

#KAINUUSEKAKAINUUSVIKA

Nuusa Parkkinen

Feministifilosofi Elizabeth Grosz on kirjoittanut, että kaupunkitila on ruumiin kulttuurisen merkityksellistämisen ydinpaikka. Tämä oli korostunut penseällä tavalla opiskeluaikani ja olin valmis julistamaan pyhää maailmasta vetäytymistä jokaiselle, joka sitä oli vain valmis kuulemaan. Erityisesti kuitenkin betonisen kaupunkitilan ankara ankeus, Frankfurtin jäbien masakritiikki ja yhä enenevässä määrin lisääntyvät uutiset siitä, kuinka luonnosta vieraannutaan jo ties kuinka monennessa sukupolvessa ja joka mielessäni korreloi täysin myös ihmisen jumalsuhteen ohenemisen kanssa. Tavaraluonteistuminen oli kaikkialla. Se ei määrittänyt ainoastaan ihmisen suhdetta itseensä ja muihin, vaan kaikkeen elävään ja olevaan.

Näiden ajatusten ristitulessa tein päätöksen, etten enää haluaisi jäädä kaupunkiin. Positiivisten utopiateoreettikojen ja varsinkin naiivi kansallisromanttinen ajatus siitä, kuinka maalla on mukavaa, olivat täyttäneet minut. Olin imenyt itseeni Veikko Huovisen hykerryttäviä kyläyhteisökuvaauksia, kuunnellut Rautavaaran tulkintamateriaalia kulkuriralleja vienyiltä jo kuukausien ajan jatkuvana virtana ja rakastunut syvästi Esko Männikön pysäyttäviin syrjäkyliä ja niiden ihmisiä esittäviin kuviin. Surua ja rapptakin näihin totta kai liittyi, mutta jostain syystä näin sen rehellisempänä, jollain tavalla aidompana kuin usein sisäänpäin kääntyneiden akateemisten piirien ahdistuneen itsetutkiskelun. Sekulaarianarkistiset piirit olivat karstaneet, koska en ollut crustiuutunut. Suomalaisessa feministisessä kentässä femmeys näyttäytyi vielä jotenkin uhkaavana, liian naisellisena ollakseen oikeaa feminismiä – ja on tietysti myös selvää, että sama asiantila on eksponentiaalisesti surkeampaa kirkon piirissä, joka laahaa toinen jalka muutama vuosikymmen takanapäin. Täytyy todeta, että monessa suhteessa on tultu onneksi eteenpäin, mutta tuolloin kyynisten silmiäni takaa maailma kaupungista käsin vaikutti kaoottiselta, epäinhimilliseltä ja sortavalta, jopa niiden silloin hyväksi luokittelemieni asioiden piirissä.

Tein korpi-inventaariota ja päädyin piispa Wille Riekkisen puheille gradunpalautus reissullani. Viikko myöhemmin ystäväni lattialla Helsingin Viikissä punkaten minua haastateltiin töihin pu-

helimitse – kaiutin oli toisessa päässä auki kirkkovaltuuston kokouksessa, kirkkokapinan kokoneen, sodan aikana vakavasti vaurioituneen kirkon yläsalissa, jonka ikkunasta näkyi Engelin suunnittelema kellotapuli. Sain paikan, seurakuntapastorin viransijaisuuden.

Oli selvää, että ajatukseni salassa pysyneestä ”luonnontilasta”, omavaraisesta ekoanarkistisesta itsenäisestä kylästä valtion sisällä, jonka minä korvesta löytäisin, oli täysin ylimitoitettu. Kohtasin 23-vuotiaana pappina suunnattoman määrän ennakkoluuloja ja vähättelyä. Viidesläisyyden ahdas tulkinta läpäisi voimakkaasti seurakuntaelämää, ja esimieheni oli tehnyt jo ensimmäisessä puhelussamme selväksi, että ”Meillä on täällä sitten yksi sellainen paikka, johon naisia ei oikeastaan kutsuta puhumaan.” Lisäksi avohakkuut olivat silmiinpistäviä. En ollut tulla toimeen alun militantissa veganismissani sen tosiseikan kanssa, että iso osa kyläläisistä metsästi. Samoin oli yhteisöllisyydellä kääntöpuolensa: Toisinaan minusta tuntui, että ennen kuin olin ehtinyt sanoa joitain asioita ääneen, ihmiset tiesivät jo tilanteestani.

Taaksepäin katsoessani erityisesti työn aloittamisen alkujärkytys ei ole mi-

tenkään epätyyppillistä. En ollut ymmärtänyt aikaisemmin kollegoideni puhetta siitä, kuinka jokaisen on ”löydettävä pappisidentiteettinsä” ja kuinka itseltään selvää on, että uudessa tilanteessa on sovittelava, etsittävä ja haettava tuntumaa niin itseensä kuin fyysiseen paikkaan, jossa on. Olin muuttanut ystäväni ympäröimästä, vireistä kulttuuripaikoista kauas itärajalalle, jonne julkisilla pääsemisessä oli omat haasteensa ja jossa olin aluksi täysin yksin.

Nyt kahden ja puolen vuoden jälkeen katsantoni on muuttunut. Siinä on voimakkaita jäämiä alun idealismista, mutta kuva on saanut enemmän värejä ja syvyyttä. Olen oppinut arvostamaan ja näkemään alun omien mukavuusrajojen ulkopuolella kylän ja sen hengellisen elämän eksentrisyyden. Sen hyvällä tavalla twinpeaksmaiset piirteet ja ajoittaisen ihastuttavan camp-henkisyyden. Olen nähnyt ja löytänyt sen pienten paikkakuntien ja seurakuntien voiman, jossa luovuus ja itsetekemisen mahdollisuudet ovat rajattomat. Olen ymmärtänyt, kuinka ennakkoluuloja voi vavistella, kuinka raja-aitoja voi kaataa. Ja ennen kaikkea – kuinka erilaisten ihmisten hyväksyvässä kohtaamisessa, itsensä haastamisessa ja yhteisen leivän jakamisessa Jumala toimii ja on läsnä.

NAISEUDEN KYSYMYKSIÄ

Anna Hiekkataipale

Graduineistoja ja kirjallisuutta plärätesäni olen toistuvasti törmännyt eräaseen teemaan. Tämä teema on naiset vaiennettuna sukupuolena. Teologia haluaa haastaa tämän väitteen. Naiset ovat uusia tulokkaita teologian kentillä, mutta heillä on sitäkin enemmän sanottavaa. Afrikkalainen feministiteologia on tästä erinomainen esimerkki. Afrikkalainen feministiteologia ei tyydy olemaan vain teologiaa. Koska se saa voimansa ja kaikupohjansa siitä lähtökohteisesta tilanteesta, että naiset todella ovat se vaiennettu sukupuoli, sen on pakko tavoitella muutosta vallitsevaan tilanteeseen.

Gradunteko on tuonut mukanaan suuria ongelmia. Suurin niistä liittyi tiedonjanoon ja ymmärtämiseen. Ajattelin, että vaikka olisin kuinka kiinnostunut kenialaisten naisteologioiden ajatuksista, omien lähtökohotieni vuoksi en siltikään koskaan voisi täysin ymmärtää, mistä he puhuvat. Tämä riipaisi minua syvältä. Samassa rytäkässä oivalsin myös, että graduni ei välttämättä anna ääntä vaiennetuille naisille.

Jutustelin gradustani viime viikolla töissä. Kerroin, että toisinaan työskennellessäni tulen kovin vihaiseksi, koska en voi ymmärtää, mistä naisten asemassa on oikein pohjimmiltaan kyse.

Pohdimme perhettä ja avioliittoa – niitä instituutioita, jotka lukemani perusteella ovat nousseet kaikista keskeisimmiksi alistamisen symboleiksi afrikkalaisessa yhteiskunnassa. Työkaverini kommentti jäi kaikumaan mieleeni: ”Mitä me voidaan tälle asialle tehdä?”. Mietin pitkään, mikä kommentissa oli niin outoa ja häiritsevää, kunnes tajusin, että siinä saattoi piillä ymmärtämättömyyteni ydin.

Koko prosessini Afrikan suhteen aina ensimmäisestä sinne suuntautuneesta lomamatkastani lähtien on perustunut sille

Tarvitaan uutta tietoa, jotta pystyisimme entistä rohkeammin kohtaamaan sellaisia asioita, jotka tekevät meidät hämmentyneiksi ja onnettomiksi.

ajatukselle, että siellä kaivataan muutosta. Kuitenkin viimeistään tämän kuulemani kommentin myötä minulle kristallisoitui se, että muutos ei ole sellaista, jonka minä voin saada aikaan. Siihen pystyvät vain ne, jotka jakavat yhteisen kielen ja kokemuksen niin symbolisesti kuin historiallisestikin. Vaikka useat afrikkalaisista feministiteologeista ovat länsimaisen korkeakoulutuksen saaneita, heidän juurensa ovat syvällä muutosta kaipaavassa maaperässä.

Minä tulen aina olemaan ulkopuolinen tarkkailija. Tämä ei kuitenkaan sulje pois tutkimuksen myötä syntyvän uuden tiedon arvoa. Niin kuin se parhaimmillaan tekee, tieto voi tässäkin tapauksessa toimia katalysaattorina ja sidosaineena ymmärrykselle. Kun me tiedämme enemmän itseemme ulkopuolisesta maailmasta, me voimme ymmärtää. On täysin selvää, että matkani tämän aihepiirin parissa tulee jatkumaan kenties koko akateemisen urani ajan.

Omassa tutkimuksessani yhdistyvät monenlaisen teologian suuntauksen elementit; vapautuksen teologia, feministiteologia ja ruumiin teologia. Näin on pakkokin olla, sillä kysymys naisesta ja naisen asemasta on enemmän kuin yhden teorian tai tieteenalan kysymys. Se on koko maailmaa koskettava kysymys. Niin kauan kuin tämä kysymys on olemassa, tarvitaan uutta tietoa. Tarvitaan uutta tietoa, jotta pystyisimme entistä rohkeammin kohtaamaan sellaisia asioita, jotka tekevät meidät hämmentyneiksi ja onnettomiksi.

Graduni tämänhetkinen työnimi on (tohtori Lundin ehdotuksesta): ”Sounds of silence’ – Kenialaisten naisteologioiden näkökulmia Kenian kirkosta vuodesta 1996 vuoteen 2008”. Paljon on vielä määrittelemättä, mutta suunta on olemassa ja tämä suunta tuntuu oikealta. Olen vilpittömän ylpeä oman graduni matkasta ja sen herättämistä kysymyksistä.

VIINILASINSA KEVÄÄN KUNNIAKSI NOSTAVA KYYHKYSEN TOIMITUSKUNTA ESITTÄÄ:

KYYHKYSEN KESÄTENTTI!

Näyttääkö kesäsi ja opiskelijaelämäsi gradua vailla valmiilta vai oletko kenties kaiken erittäin hyvin ja ajallaan suorittanut teologian opiskelija, joka jää nyt ihan tyhjän päälle kun tulee kesä, eikä ole mitään tentittävää? Ei hätää. Kyyhkynen toimituskunta on kehittänyt juuri sinulle räätälöidyn kesätentin, jossa kätesi ei puudu liiallisesta kirjoittamisesta ja mielesi pysyy ihanan vireänä.

Rakas lukija, kirjoita vastauksesi postikortille ja postita kyseinen kortti osoitteeseen TYT/ Kyyhkynen Teologinen tiedekunta Vuorikatu 3 00014 Helsingin yliopisto , niin saatat voittaa päätä huimaavan palkinnon.

1. ETSI KUVISTA
YKSI VIRHE
KUMMASTAKIN

A. ja B.

B

A

2. SANOITA SUUVIRREN
KIISTELLYISTÄ JAKEISTA
ALLEVIIVATUT SANAT
UUDELLEEN

Taas niityt vihannoivat
ja laiho laaksossa.
Puut metsän huminoivat
taas lehtiverhossa.

Se meille muistuttaapi
hyvyyttä, Jumala,
ihmeitä julistaapi
se vuosi vuodelta.

Taas linnut laulujansa
visertää kauniisti.
Myös eikö Herran kansa
Luojaansa kiittäisi!
Mun sieluni, sä liitä
myös äänes kuorohon
ja armon Herraa kiitä,
kun laupias hän on.

Oi Jeesus Kristus jalo
ja kirkas paistemme,
sä sydäntemme valo,
ain asu luonamme.
Sun rakkautes liekki
sytytä rintaamme,
luo meihin uusi mieli,
pois pois murheemme.

Ei vertaistasi sulle,
sä lilja Saaronin.
Suo armos lahjat mulle
ja kaste Siionin.
Kun Henkes virvoituksen
vain sielu saanut on,
keväisen kaunistuksen
se saa kuin Libanon.

Maan, meren anna kantaa
runsaasti lahjojas,
tarpeemme meille antaa
sun siunauksestas.
Suo suloisuutta maistaa
myös sielun sanassas,
ain armos sille paistaa,
niin on se autuas.

3. TÄYDENNÄ GRADUN
OTSIKKO.

Jeesus on kuin ...

- A. Helinä-Keiju
- B. Teräsmies
- C. Joulupukki

4. MITEN TÄMÄ SUUNNIT-
TEILLA OLEVA KANDINTYÖN
OTSIKKO ALKAA?

... sanoi Sodomitti

- A. Sutta vai sekundaa
- B. Hakkaa päälle
- C. Kattia kanssa
- D. Just Do It

5. TÄYDENNÄ GRADUSTA
PUUTTUVAT SANA.

Suomalais-venäläiset ...
1970-luvulla

- A. Itkijänaiset
- B. Saunaillat
- C. Kristuksen morsiammet
- D. Oppineuvottelut

6. LEINOSEN GRADUN AI-
HEENA ON

- A. Pseudo-Makarios
- B. Pseudo-Plutarkhos
- C. Pseudo-Dionysios

7. MITÄ KAI SADINMAA EI
OLE SANONUT?

A. Messu on itsetarkoitukselli-
nen sekoitus magiaa ja luteri-
laista siansaksaa.

B. Kirkon sijoitustoiminta on
kuin risteyttäisi Neitsyt Ma-
rian ja Babylonin porton.

C. Kirkko voittaa, kun yhteys
vallanpitäjiin puretaan.

D.) Vapaa-ajattelijat tekevät
nasaretilaisen työtä.

8. OLUK ON

- A. Perkeleestä
- B. Saatanasta
- C. Hanasta

9. MIELENTERVEYDEN ON-
GELMAT JOHTUVAT

- A. lapsuudesta
- B. perimästä
- C. Jalovaarasta
- D. Perkeleestä

10. YHDISTÄ TULKINTA JA
TULKITSIJA:

- A. "Luomiskertomus tarkoittaa
genesisistä"
- B. "Luomiskertomus on myytti"
- C. Luomiskertomus on totuus"
- D. "Luomiskertomus on
ihanaa!"

- 1. Uskontotieteilijä
- 2. Tapio Puolimatka
- 3. Eksegeetti
- 4. Pauli Annala

MUTTA MISSÄ ON TASA-ARVO?

Tasa-arvo tuntuu olevan unohdettu asia. Opiskelijat ovat joutuneet hallituksen säästöpossuksi, lapsiperheet kärsivät ja homoavioliitoista väännetään kättä 2010 -luvulla. Mutta siirretäänpä se tasa-arvo ruohonjuuritasolle, meidän jokapäiväiseen elämäämme.

Mistä kaikki tasa-arvo lähtee liikkeelle? Muista en tiedä, mutta omasta mielestäni hyvin tärkeä lähtökohta sille on keskinäinen kunnioitus ja arvostus. Jos keskinäistä kunnioitusta ei ole, on mahdotonta puhua tasa-arvosta. Se minua sangen suuresti harmittaa ja sydämelleni käy, että tätä tasa-arvoa saa opiskelijoidenkin kesellä etsiä välillä kissojen ja koirien kanssa.

Ei, en tee tätä kukkahattu päässä. Haluaisin vaan, että kaikilla olisi mukavaa ja jospa jokainen voisi olla mukana. TYT:n rakennetta on pidetty byrokraattisena ja eräiden HYY:n vuosijuhlien jälkeen kuultiin jopa lause ”TYT on byrokraattisempi kuin HYY itse.” Ja näin se välillä tuntuu olevan.

Sanni Suhonen

**Kaikki me ollaan
ihan samalla
viivalla, olitpa kuka
tahansa ja teitpä
mitä tahansa.**

Sotkeennummeko me omaan mahtavuuteemme ja titteleiden viidaksoon? Olemme ylpeitä siitä että olen tämäjatuojaseministeri tai olen tehnyt tätä ja tuota ja vähän sorkkinut tuollakin ja huhhuh kun olen hieno ihminen ja tiedän kaikesta kaiken? Olen toiminut niin kauan TYT:ssä, ettei minun tarvitse tenttikahveilla tiskata kuppiani ja voin olettaa kaikkien tuntevan minut jo kaukaa?

Tätä ainakaan minä en halua. Ja toivon ettei kukaan muukaan. Siitä se kuuluisa sisäpiiriytyminen alkaa. Kun pitää ehdottomasti olla jotain ollakseen jotain. Että saa sen arvostuksen ja kunnioituksen. Ei ei ja ei. Kaikki me ollaan ihan samalla viivalla, olitpa kuka tahansa ja teitpä mitä tahansa. Sinä joka tätä luet. En ole pelkästään rouva puheenjohtaja. Tai yhtään mitenkään ketään parempi. Olen ihan vaan Sanni. Tyyppi, joka myös tiskaa tentsuilta lähtiessä sen oman kuppinsa.

S-PANKKIN ILMAISET ILOT

S-PANKISSA
PERUSPANKKI-
PALVELUT OVAT
S-ETUKORTIN
KÄYTTÄJILLE
MAKSUTTOMIA.

OTA KAIKKI HYÖTY
IRTI JA OHJAA
PALKKASI
TAI ELÄKKEESI
S-PANKKIIN.

LISÄTIETOA
[S-PANKKI.FI](https://www.s-pankki.fi)

S-Pankki

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on
ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET